

KIR. KÖZJEGYZŐK
K Ö Z L Ö N Y E

FOLYÓIRAT A PERENKIVÜLI TÖRVÉNYKEZÉS
ÉS A KÖZJEGYZŐI GYAKORLAT SZÁMÁRA.

Főszerkesztő:
FEKETE LÁSZLÓ DR.
budapesti kir. közjegyző.

Felelős szerkesztő:
SZEMERJAY-PETRÁN TIBOR DR.
budapesti kir. közjegyző.

KIADJA
A MAGYARORSZÁGI KIR. KÖZJEGYZŐK ORSZÁGOS EGYESÜLETE.

Megjelenik havonként egyszer
(július és augusztus hónapok kivételével).

BUDAPEST, 1932.
Held János könyvnyomdája II., Margit-körut 7. Telefon Aut.: 536—95.

KIR. KÖZJEGYZŐK KÖZLÖNYE

Folyóirat a perenkivüli törvénykezés és a közjegyzői gyakorlat számára

Főszerkesztő : Fekete László Dr. budapesti kir. közjegyző.
Felelős szerkesztő : Szemerjay-Petrán Tibor Dr. budapesti kir. közjegyző.
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, VII., Thököly-út 95. Telefon: 97-0-69.
A Magyarországi Királyi Közjegyzők Országos Egyletének postatakarékpénztári csekk számlája: 41.951.

Országos közjegyzői értekezlet. Az országos egyesület közgyűlése.

A magyar közjegyzői kar válságosan súlyos helyzete arra készítette az országos egyesület vezetőségét, hogy idei rendes évi közgyűlésének tágabb keretet, az országos értekezlet jellegét adja. A közgyűlés, illetve értekezlet iránt megnyilvánult nagyfokú érdeklődés, az ott elhangzott előadások és felszólalások a vezetőség elhatározásának helyességét kétségen felül igazolták s a kari helyzet szanálásának érdekét szolgáló komoly gondoskodást halaszthatatlan, céltudatos és minden mellék tekinteteken felül álló munkásságot igénylő existenciális kari feladattá tették.

Tisztában kell lennünk ugyanis azzal, hogy ezidőszert nem csak a kar helyzetének a külső és belső okok sorozatos láncolata következtében való súlyos megrendülésével kell számolnunk, de olyan, nap-nap után jelentkező támadásokkal is, amelyek ha komolyabb jellegük volna, alkalmasak volnának arra, hogy az egész intézmény létét veszélyeztessék. Hogy csak a legközelebbi esetekkel foglalkozzunk, az igazságügyi költségvetésnek bizottsági tárgyalása rendjén az egyik képviselő felszólalásában annak a komoly érvekkel persze egyáltalában alá nem támasztott, az igaz-

Országos közjegyzői értekezlet. Az országos egyesület közgyűlése.

Dr. Kőrössy Bertalan: A kir. közjegyzőség szervezeti reform kérdései.

Összeállítás a közjegyzők kinevezése és áthelyezéséről. (1886—1931).

Közlemények.

Halálozások.

Áthelyezések.

Galánffy János dr. jubileuma.

Kamaraközi értekezlet.

Árvaszéki másolatok.

Osztrák közjegyzői összejövétel.

Lavina.

Kartoték lapok hitelesítése.

Reform-törekvések az osztrák közjegyzőségben.

Kihirdetett törvények.

Rendeleték.

ságügyi bizottság többi tagjainak álláspontjától is izolált véleményének adott kifejezést, hogy az egész közjegyzői hatáskör más jogszolgáltatási faktorok működési körébe utalandó át. A másik eset az volt, hogy az igazságügyminiszter az új váltó törvény tervezetét véleményezés végett az illetékes tényezőknek megküldvén, ezzel kapcsolatosan a szaksajtó egyik közlönyében az az álláspont jutott kifejezésre, hogy az óvások a közjegyzői hatáskörből általánosságban kivonassanak.

Meg kell állapítanunk, hogy hivatalos és illetékes állásfoglalásról egyik esetben sincs szó s mind a két offenzív nyilatkozat nem egészen tárgyilagos forrásból táplálkozó elszigetelt egyéni vélemény. Különös megnyugvással kell konstatálnunk azt is, hogy az első helyen említett esetben a felszólalást nyomon követte a leghivatalosabb helyről jött kijelentés, amely a közjegyzői intézmény jogszolgáltatási fontosságát elismerve nem csak a hatáskör teljes vagy részleges elvonása ellen nyilatkozott, hanem éppen jogszolgáltatási érdekből a hatáskör kiterjesztését hangoztatta. Ahogy kifogásoltuk és kifogásoljuk minden, sajnos elég gyakran jelentkező alkalmakkor az igazságügyi kormányzat kinevezési rendszerét, méltánytalan és indokolatlan állásszaporítási tevékenységét, ismételten le kell szögeznünk azt a megnyugtató tény, hogy az igazságügyi kormányzat a közjegyzői intézmény jogszolgáltatási fontosságát és értékét minden aktuális alkalommal hangsúlyozottan elismerte s a közjegyzői intézménynek és karnak a nem egészen objektív egyéni fantázia elkalandozásával szemben minden esetben hivatalos nyomatékka kelt védelmére.

Bármennyire megnyugtató is azonban a közjegyzői intézmény szükségessége s modern jogállami feladatként való megfelelő fejlesztése tekintetében az igazságügyi kormányzat állandóan vallott hivatalos álláspontja, ezzel a közjegyzői problémát elintézettnek nem tekinthetjük, különös tekintettel arra, hogy ez az elismerés a kar leromlott gazdasági helyzetén javítani egymagában alig képes. Sok és szerte ágazó probléma vár a közjegyzői intézmény és a kar kívánatos konszolidálása érdekében megoldásra, amely általános

cél azonban csupán egységes, minden részleteiben, harmonikusan átgondolt, tervszerű munkásság eredményeként valósítható meg.

Úgy hisszük, hogy a magyar közjegyzői kar minden egyes tagjának helyeslésével találkozhatik az országos egyesület vezetőségének az az elhatározása, hogy a kar szanálásának egységes terveként a közjegyzői rendtartás általános reform munkálatainak haladéktalan előkészítését és végrehajtását helyezte előtérbe. Ennek a munkának keretében minden hiány, sérelem és fogyatékoság megszüntethető s minden, az intézménnyel kapcsolatos részletkérdés megfelelően megoldható. Ezt a kar és az intézmény jobb jövőjét szolgáló gyökeres szanálási munkát minden kicsinyes szempont félretételével elkészíteni, sürgősen és megfelelően elvégezni, mulaszthatatlan és felelős kötelessége a kar minden egyes tagjának, minden hivatalos és társadalmi szervezetének. *Salus instituti suprema lex esto!*

Az csak természetes, hogy ebben a munkában tevékeny részt fog venni a kar hivatalos orgánuma, e közlöny is, mely állandóan napirenden fogja tartani a közjegyzői rendtartás reform kérdéseit. Ebben az irányban a kezdő lépést már ebben a számban megtesszük az által, hogy a magyar közjegyzői kar egyik legkiválóbb reprezentánsának dr. Körössy Bertalan budapesti kir. közjegyzőnek nagyértékű tanulmányát közöljük a szervezeti kérdésekről.

Jól tudjuk, hogy a közjegyzői rendtartás reformjának megvalósítása hosszú munkát és időt igényel s így természetesen az ez irányú intenzív munkásság mellett a nap-nap után jelentkező aktuális kérdések bár csak átmeneti rendezése érdekében való tevékenységet sem hanyagolhatjuk el, amint, hogy az értekezlet napirendjén is szerepelt egy igen aktuális és fontos kérdés, a közjegyzői díjszabás kérdése, amelynek tárgyában a kamarákhoz intézett igazságügyminiszteri leiratot kiváló előadó részesítette szakszerű méltatásban. E tekintetben különben megnyugtató értesüléseink vannak az irányban, hogy az igazságügyi kormányzat méltányolva a kar súlyos gazdasági helyzetét, komolyabb jelentőségű díjszabás módosításra nem gondol.

Az értekezlet, illetve a közgyűlés lefolyásáról egyébként a következő tudósítás számol be:

Az országos értekezletet, illetve közgyűlést május hó 15 napján délelőtt 10 órai kezdettel tartották meg Budapesten a Szent Gellért szálló emeleti hangverseny termében. Az értekezletet *Lázár* Ferenc dr. felsőházi tag, az országos egyesület elnöke vezette. Az elnöki pódiumon helyet foglaltak még *Janits* Imre dr. a budapesti, *Galánffy* János dr. debreceni, *Madarász* István dr. felsőházi tag a pécsi, *Jedlicska* Béla dr. a szegedi, *Pottyondy* Béla a szombathelyi közjegyzői kamarák elnökei, *Szécsi* Ferenc dr. országos egyesületi alelnök és *Sümeghi* László dr. főtitkár. A most felsorol-
takon kívül megjelentek még az értekezleten:

Angyal Béla, Antal Gyula János, Balassa Lajos, Barcs Ernő, vitéz Barna Lajos, Bathó Kálmán, Belcsák Sándor, Benkő Lajos, Bogdán Ernő, Bognár József, Botka László, Capdebo Zoltán, Csákay Albert, Csányi Károly, Csemesz Dénes, Csomasz Béla, Demkó Pál, Dóczy Kálmán, Doszpoly Dezső, Erdőhegyi János, Fabinyi Leó, Fekete László, Fodor Antal, Földes Béla, Galambos István, Gállfy Ferenc, Gallus Sándor, Gergő Izor, Gyöngyössy Arisztid, Hajnal Bálint, Halász Ákos, Haller Károly, Hedry Aladár, Hedry László, Hirkó Boldizsár, Holitscher Szigfrid, Horváth Camilló, Jakab Zoltán, Joanovits Jenő, Kasza László, Kasza Sándor, Káldy Gyula, Kenderesy János, Kepes János, Keresztes Gyula, Kis Dezső, Koncsik Béla, Konkoly Thege Sándor, Kovács Elek, Kovácsy Zoltán, Körössy Bertalan, Lehótzky Antal, Lénárt Dezső, Lovassy Ernő, Lukács Izsó, Magyary Ferenc, Markó István, Meixner László, Mike Imre, Mike Lajos, Milassin Jenő, Miskolczy Pál, Ónody Kálmán, Örley György, Örley Dénes, Östör Lajos, Paár Lajos, Paczolay Károly, Pazoni Elek, Pekker Emil, Pulai József, Ramer Elek, Richter Richárd, Roth Aurél, Samassa János, Schreiber Miklós, Stamberger Ernő, Susich Ervin, Svastics Benő, Szarka Dezső, Szathmáry László, Szemerjay-Petrán Tibor, Szentiványi Géza, Szily János, Sziráky László, Szőke Jenő, Tarján Béla, Tarnay Tibor, Tápay Károly, Tárcazy Rezső, Tellmann Sándor, Tamásfalvy Thury Géza, vitéz Tóth Aladár, Varga Kálmán, Velsz Elemér, Zámor Rezső, Zechmeister Alajos kir. közjegyzők, helyettesek, illetve jelöltek.

Lázár Ferenc dr. elnök megnyitó beszédében mindennek előtt arra hivatkozott, hogy a közjegyzői intézmény a jelenlegi változott gazdasági körülmények következtében a maga teljességében nem tudja betölteni azt a szerepet, amelyre tulajdonképpen hivatva van s a jogszolgáltatás terén az intézmény szükségessége a demagóg politikai izgatás s egyéb destrukció következtében elhomályosulni kezd. Valósággal a bellum omnium contra omnes korszakát éljük s minél zavarosabb a világ s azonbelül az államok gazdasági, jogi,

politikai és társadalmi berendezése, az élet rendjének preventív biztosítására a perenkivüli, a hosszabb processuális eljárást mellőző jogszolgáltatásra annál nagyobb szükség van és annál inkább szükséges, hogy komoly garanciák állíttassanak fel abban az irányban, hogy ez a perenkivüli jogszolgáltatás objektív s az azt végző személyek minden vonatkozásban függetlenek legyenek. Ezen garanciák megfelelő megszerzésének eszközéül a közjegyzői rendtartás általános reformját jelöli meg. Megemlékezik ezután az elnök meleg elismerő szavakkal *Galánffy* János dr. a debreceni közjegyzői kamara érdemes elnökének 25 éves közjegyzői jubileumáról. Felkéri majd az értekezletet a komoly, nivós, a jogi tudás és lelki emelkedettség és az önzetlenség szempontjából minél értékesebb s az elszegényedett magyarsággal szemben pedig minél megértőbb munkára, mert így is és csakis így lehet szolgálni a nagy nemzeti harmóniát, amely az emberiség kultúrájának nevezetes része s amelyen át az emberi hivatás betölthető.

A jegyzőkönyv vezetésére az elnök vitéz *Susich* Ervin dr. közjegyző jelöltet, a hitelesítésre pedig *Fodor* Antal dr. és *Horváth* Camilló dr. közjegyzőket kérte fel, majd az elnöki indítványra egyhangulag elhatározta a közgyűlés, hogy vitéz nagybányai *Horthy* Miklóst Magyarország kormányzóját és *Zsitvay* Tibor dr. igazságügy minisztert hódoló felirattal üdvözli.

Az élénk tetszéssel és tapsal fogadott elnöki megnyitó után *Sümeghi* László dr. főtitkár terjesztette elő az országos egyesület működéséről egybeállított jelentést, amely bevezető részében megállapította, hogy az elmúlt évben sem mulasztott el az egyesület egyetlen kínálkozó alkalmat sem abban az irányban, hogy a magyar közjegyzői kar egyetemes erkölcsi és anyagi érdekeit meg ne óvta volna s a kari összsetartás előmozdítása céljából állandóan tevékenykedett. A törvénykezési eljárás egyszerűsítéséről, valamint a közjegyzők és helyettesek nyugdíjintézetéről szóló törvények életbeléptetési rendeleteit megelőző értekezleteken az országos egyesület képviselőiben az elnök részt vett s véleményét kifejezésre jutatta. Közjegyzői szempontból az 1931. év kimagasló eseményeként jelöli meg a jelentés a közjegyzők és helyettesek nyugdíjintézetéről szóló törvény életbe léptetését, amely törvény előkészítésében különben az országos egyesület is tevékeny részt vett. Az elmúlt évben Lillafüreden tartott szépsikerű vándorgyűlésről emlékezik meg ezután a jelentés, majd bírálja az 5100/1931. M.E. számú rendelet antiszociális

és elég súlyos bonyodalmakra okot szolgáltató rendelkezéseit annak megemlítése mellett, hogy e rendelet tárgyában az egyesület is előterjesztéssel élt a pénzügyminiszterhez. A jelentés a továbbiakban személyi kérdésekről referál, a kinevezésekről, áthelyezésekről kiténtetésekről és elhalálozásokról, végül pedig az új állás rendszeresítésekről.

A gondos körültekintéssel egybeállított titkári jelentést a közgyűlés egyhangulag elfogadta, majd a pénztáros Rónay Tibor dr. budapesti kir. közjegyző akadályoztatása miatt ugyancsak a főtitkár olvasta fel a pénztárosi jelentést, amely örvendetesen állapítja meg, hogy az energikusabb fellépések következtében a tagdíj hátralék jelentős összeggel apadt úgy, hogy az 1931. évi és régebbi tagdíj hátralékok összege most már 2550 pengő. Az 1931. évben a bevételek összege az 1930. évi maradvánnyal együtt 11391 P. 31 fillért tesz ki, az igazolt kiadások összege 5596 pengő 51 fillér, az 1931. év végén pénztár készlet tehát 5794 pengő 80 fillér. A pénztárosi jelentéssel kapcsolatosan előterjesztette a főtitkár az 1931. évi zárszámadást mérleget, az 1932. évi költség előirányzatot, valamint a számvizsgáló bizottság jelentését a pénztár megvizsgálásáról. Mindezeket a közgyűlés egyhangulag elfogadta s a pénztárosnak, valamint a számvizsgáló bizottságnak a felmentvényt egyhangulag megadta.

Az értekezlet tárgysorozatának következő pontjaként *Fekete László* dr. budapesti közjegyző tartalmas előadásban foglalkozott az igazságügyminiszternek a közjegyzői díjszabás egyes tételeinek újból való szabályozása tárgyában a kamarákhoz intézett leiratával. A minden részleteiben tanulságos, nagy készültséggel, a gyakorlati és elméleti ismeretek nagy bőségével egybeállított előadást az alábbiakban részletesen közöljük:

„Mielőtt az igazságügyi kormány díjreform tervezetével foglalkoznám, helyzetjelentést iparkodom adni. A katonai „situations-meldungok“ ismert rövid és tárgyilagos stílusában, színezés nélkül próbálom megrajzolni a mai nehéz világban az étellel súlyos küzdelmet folytató közjegyzői kar helyzetét — abban az erős meggyőződésben, hogy a mi sorsunkat intéző tényezők elhatározásaiknál — ha intézményünket egyáltalán fenn akarják tartani, nem pedig lassú sorvadásra ítélni — elsősorban erre lesznek figyelemmel.

A közjegyzői kar, merjük állítani, soha nem élt ily nehéz napokat. S szomorúan igaz, amit egyik kamarai elnök mondott

nekem, hogy a közjegyzők nagy többsége ott tart már, ahol a gát szakad.

Nem panaszzuk itt most fel a folytonos, most megint kísértő állásszaporításokat, melyek eredményeként a békésen dolgozó közjegyző egyik napról a másikra arra ébred, hogy keresete jelentékeny részét elveszti s melyek folytán az úgy-ahogy megélt *egy* közjegyző helyett lesz két, vagy még több nyomorgó közjegyző.

Nem panaszzuk itt most fel az örökösödési eljárás novellájával, a törvénykezés egyszerűsítési törvénnyel, legutóbb az 5.100/1931. számú pénzügyminiszteri rendelet rendkívül sérelmes bizonyos vonatkozásokban már is lehetetlennek bizonyult illetékjogi rendelkezéseivel ránk rótt s tőlünk telhetőleg becsülettel végzett ingyenes nagy munkatöbbletet.

Nem panaszzuk itt most fel a közterhek s hasonló jellegű szolgáltatások folytonos emelkedését, a jövedelemadó, a szükségadó, alkalmazottak adója, társadalombiztosító járulék stb. egyre jobban nehezedő súlyát.

Nem panaszzuk itt most fel, hogy a mi segítségünkre lehetne az okirati kényszerről szóló törvény *megfelelő* rendelkezései — dacára a közérdek el nem vitatható parancsszavának — különböző gáncsvetések folytán egyre késnek.

Mindezekről most nem szólnunk, nagy vonásokban egyszerűen csak arra mutatunk rá, hogy a közismerten súlyos gazdasági helyzet, az értékek katasztrófális devalválódása mily végzetes hatással van irodáink forgalmára s mily nagy mértékben veszélyeztetik immár megélhetésünket.

Jelesül: *az okiratolás*, a jogügyleti forgalom elképzelhetetlen mértékben csökkent s ha mégis akad egy-egy jogügylet, az értékek devalválódása folytán, az értékhez igazodó díjszála mellett az immár alig jelent számbavehető jövedelmet.

A közokirati kényszer alá eső jogügyletek, mint pedig az egyéb ügyletek elmaradásának főoka az általános szegénység.

Azt rendszerint elismerik a felek, hogy a közjegyzői díj nem volna magas, ugyanakkor azonban méltatlankodnak az illetékek magas összege miatt s bármennyire szeretnék az okiratot elkészíttetni, egyszerűen nincs pénzük rá s inkább vállalják a bizonytalanság s a jövőbeni ráfizetés rizikóját, mert nem tudják előteremteni a közjegyzői díjak aránylag csekély s később is fizethető, valamint az illetékeknek magas s kérlelhetetlenül azonnal fizetendő összegét.

A közokirati kényszer alá nem eső ügyleteknél a visszaesés egyik főoka az általános pénztelenségen kívül a zugirászok s pedig kormányhatóságilag szabadalmazott zugirászok féktelen kereset-hajhászása. Ezek elsősorban a községi jegyzők, azután a 60,000/1921. számú földművelésügyi miniszteri rendelet 237. §-ával erre feljogosított ingatlanügynökök.

A községi jegyzők valósággal terrorizálják a népet, hogy okirataikat velük csináltassák. Célzásokkal, vagy nyíltan ráijesztenek, hogy majd másutt ráfizetnek, ha ezzel az ügygel a közjegyzőhöz mennek. Hogy azután minő munkát végeznek a községi jegyzők, az külön fejezetre tartozik, a Közjegyzői Közlöny már is szép bokkrétát fűzött össze e magánmunkálatokból s megállapítható, hogy e magánmunkálatok tőrése jogállamban valóságos séggyen.

Közbevetőleg megemlítjük itt, hogy a magunk részéről érthetetlennek találjuk, hogy az okirati kényszer Lucaszéke módjára készülő törvényjavaslata körül az ügyvédi kar és a közjegyzői kar közt ellentétek merülhetnek fel, meggyőződésünk, hogy a nagyrészt kicsinyes, sőt látszólagos ellentétek közös jóakarattal eliminálhatók lennének s az ügyvédi kar a közjegyzői karral együtt szállhatna harcba a zugirászok ellen.

Ha az elmondottak ellenére olykor-olykor mégis készül egy okirat — ma ugyanis az ügyszám forgalom rendszerint csak aláírások hitelesítése, például kényszeregyezségi kvótáért vállalt kezességi okiraton — azok tárgyának értéke a katasztrófális áresés folytán olyannyira csökkent, hogy az annak alapján járó díjaink minimálisak.

Bár az értékcsökkenés ténye köztudomású, illusztrálásul legyen szabad a következő ténybeli adatokat felhoznunk:

egyik kartársunknak a Kamarához intézett jelentésében foglalt, *igazolt* adatai szerint az egyik megyei városban 1929. április 10-én 7000 pengő értékkel birt ingatlan mai értéke 3.500 pengő, 1929. február 26-án 9.300 pengő értékkel birt ingatlan mai értéke pedig 2.842 pengő;

egy másik kartársunk ugyanigy igazolt adatai szerint a körzetéhez tartozó falvakban 1926 óta az ingatlanok értéke a következőképpen csökkent: szántó, rét, legelő 50%-kal, szőlő 65%-kal, házak 45%-kal.

A buzatermő vidékeken legtöbbször a földek árát négyszög-ölenként buzaárában fejezik ki; a föld minősége szerint van 2, 3, 4, esetleg 5, 6, — ez már házhely — kilogrammos földek; tehát

ha valamely föld ára □-ölenként 3 kgr. egy 1000 □-öles kis hold ára 30 q.; már most mikor a buza 25 pengő volt az ilyen 30 q-ás föld ára 750 pengő volt, most ha a buza árát 15 pengővel is vesszük, ugyanezen föld ára 450 pengő.

A jogügyletekről áttérve a közjegyzői ténykedés többi ágára, a *másolatok hitelesítése s egyéb tanusítványok*, főként a házassági különélésre vonatkozó ingyenes tanusítványok, igazán nem jelentenek számbavehető jövedelmet. De jellemző az előbb már említett nagy pénztelenségre, hogy ma már sűrűn előfordul az ilyen jelenet: bejönnek a felek és kérdik mibe kerül egy másolat hitelesítése s a feleletre: bélyeggel együtt 2.- pengő, felkiáltanak: ilyen sok! s egyszerűen köszönés nélkül távoznak.

A *váltóóvások* száma is egyre csökken — és nem kell hozzá nagy jós tehetség — a legközelebbi jövőben még erősen csökkeni fog. S minő összegű váltók kerülnek óvatolásra, én magam óvatoltam nemrégiben 10.- pengős bankváltót a minap még egy nagy belvárosi cégnél 30.- pengős váltót.

A *hagyatékoknál* a jövedelem szintén igen igen nagy visszaesést mutat. Oka ennek: az értékeknek előbb az okiratoknál már említett nagy devalválódása és az a körülmény, hogy a felek egyszerűen nem fizetnek.

Az értékek devalválódásáról szólva, azt mondhatná valaki, hát ez ugyanolyan, mint a jogügyleteknél. Nem; mert itt érezteti hatását a leltározó jegyző ur jóindulata az értékelésnél. Ennek a következménye, hogy a kartársaknak a Kamarához intézett jelentései szerint a leltári becsértékek a tényleges — devalvált — értékeknek általában 60 %-át soha meg nem haladják. Egyik kartársam jelentéséhez csatolt egy hagyatéki kimutatást, mely szerint egy hold 120 □ öl kiterjedésű szántó (: a szucsai 69. sz. tkvi betétben 655/17 hrszám alatt foglalt ingatlan:) leltári becsértéke 10.- pengő.

Szó sincs róla az adóhivatal talán felemeli az értéket és a közjegyző esetleg élhet a költség kiegészítés iránti nagyon problematikusnak bizonyult igényével, a kartársak jelentései szerint azonban az adóhivatalok, talán emberi érzésből a leltári értéket rendszerint elszokták fogadni.

Azután ma már szabványos eset, hogy a felek a tárgyalási díjakat és költségeket nem fizetik, mert — s ez a szomorú — nem fizethetik. S nagy mértékben rontott e tekintetben helyzetünkön az 5.100/1931. számú illetékrendelet; az illetéket ugyanis még valahogy kiizadja a fél már csak a súlyos konzekvenciára való tekintettel is, de a közjegyzői költségre rendszerint semmi sem jut. —

A kartársak jelentéseiből óriási összegű s egyre emelkedő

hagyatéki künnlévőségek meredeznek elénk. S ne feledjük, ezekben bennfoglaltatnak a közjegyző készkiadásai, bélyeg, portók, telekkönyvi másolatok díjai, forgalmi adó, nem is beszélve e regie kiadásokról.

A kartársak jelentései szerint künnlévőségeik megállapított díjaik 50-60 %-át teszik ki.

Most hogyan állunk ezekkel a künnlévőségekkel. Nem szívesen és csak végső esetben nyulunk a végrehajtáshoz, elsősorban mert a nehéz gondokkal küzdő népet nem akarjuk ezzel is nyomorítani s így az amugyis szép számmal lévő ellenségeink alá lovat adni, de megfontolandó az is, nem hiába csinálunk-e kiadást magunknak oly követelés behajtására, amely—a fedezeti elvre is tekintettel—legtöbbször behajthatatlan.

A kartársak jelentése alapján megállapíthatjuk, hogy a követeléseknek legalább 60 %-a behajthatatlan.

Figyelembe kell vennünk már most, hogy a nagy többséget tévő vidéki irodák jövedelmeinek, mintegy 75-85 %-a a hagyaték-tárgyalási díjakból áll elő.

Az ezekben vázolt kép összefoglalásául legyen szabad annak a collégámnak, kinek adataira részben már az előbb is hivatkoztam, jövedelméről számot adni, megjegyezvén, hogy kérésére ez adatok helyességéről magam is meggyőződést szereztem.

Ezt az irodát veszem alapul, mert egy átlagon felüli vidéki, irodáról van szó, melyet az illető kartárs kiváló ügybuzgósággal, szorgalommal s többszörösen elismerten mintaszerűen vezet.

Nos: e collega 1932. évi első négy hónapi *tiszta* bevétele volt (: azzal együtt, ami korábbi künnlévőségeiből befolyt:) 2,060.-pengő, havonként tehát 515.-pengő. Ebből esik lakbérre 100.-pengő korábbi életbiztosítására, melyet nyugdíjintézetünk létesítése előtt kötött s melyet nem hagyhat veszni, -45.-pengő, marad 370.-pengő, ebből kell élni, fűteni, világítani, ruházkodni, gyermekét iskoláztatni és ebből kellene cca. 120.-pengő adót fizetni.

Mennyire nem helytálló tehát a tisztviselők részéről nem egyszer hallott kijelentés — könnyű a közjegyzőknek, nekik nem szállították le a jövedelmüket. Dehogyan is nem szállították le, csak nem erre irányuló kormányrendelet, hanem maga az élet, gazdasági létünk válsága. Elvégezte az a leszállítást — amint a fentiekből világosan kitűnik—Isten igazában, alaposan és—merjük állítani—a tisztviselőkénél sokkal nagyobb mértékben.“

Az előadó ezután megemlítette, hogy sporadikusan ugyan, de vannak bizonyos abuzusok, melyekre a díjreform tárgyában kelt kormányrendelet is, mint panaszlott sérelmekre utal. Konkrét

eseteket hozva fel (kivonatok terjengőssége, a rendestől eltérő nagy írógépbetűk használata stb.) éles szavakkal róta meg ez — ismétljük — sporadikus jelenségeket s rámutatott arra, hogy az ilyesmi mily mélyen aláássa a kar tekintélyét s mennyire nem felelt meg a — bármily nehéz helyzetben is feltétlenül megtartandó közjegyzői ethika követelményeinek.

Helyesen hívta fel a figyelmet az előadó, hogy *éppen a mai nehéz s mindenki által méltánylandó nehéz helyzetben nemcsak az ily súlyos megítélés alá eső abuzusok szüntetőnk feltétlenül meg, hanem — amint a közlönyben erre ismételtén figyelmeztettünk — még oly esetben is, mikor bár jogszerűen jár valamiféle díj, de a körülményekhez, különösen az érték kicsinységéhez képest az egyébként jogos összeg felszámítása aránytalanul nagy terhet jelentene, a mai időben nagyfokú méltányosságot kell gyakorolni.*

Megnyugvást keltett az előadó kijelentése, hogy értesülése szerint a kamarák az abuzusok megszüntetése végett erélyes intézkedésekre készülnek.

Rátérve ezután a díjreform kérdésére, az előadó így folytatta:

„A közjegyzői kar imént vázolt nehéz helyzetében, mikor a jó irodák is alig hozzák meg megélhetéshez szükséges jövedelmet, a kevésbé jó irodákkal bíró kartársak pedig egyenesen a megélhetés gondjaival küzdenek, igen nagy izgalmat váltott ki a m. kir. igazságügyminiszter 15262/931. számú rendelete, mely a kamaráktól véleményes jelentést kér a hagyaték-tárgyalási díjaknak az ott körülalazott módon való újbóli megállapítása tárgyában.

Bármennyire is érthető a mai viszonyok között ez a nagyfokú idegesség és izgalom—hiszen az imént vázolt nehéz helyzetünkben kétségbeeséssel kell, hogy eltöltsön bennünket a jelenlegi, amugy is erősen lecsökkent nagyrészt be sem folyó hagyaték-tárgyalási díjaknak legkisebb méretű csökkentése is — még is meg kell kísérelnünk, hogy az izgalmakat legyőzve, csak a hideg ész szavára hallgatva, nyugalommal nézzünk szembe evvel a kérdéssel.

Bizalommal viseltetünk a kamaráknak ebben az irányban eddig is kifejtett gondos tevékenysége iránt. Hatalmas adatgyűjtéssel iparkodnak megszerezni az álláspontunk igaza mellett szóló érveket, értesülésünk szerint kamaraközi értekezlet fog e tárgyban tartatni, melynek célja, hogy ebben a kérdésben is egységes legyen a kamarák állásfoglalása és a kamarák javaslata. A kamarai felterjesztések azután értesülésünk szerint — arra fogják kérni az igazságügyi kormányt, hogy amennyiben mégis módosító intézkedésekre kerül a sor, — tartassék e tárgyban az igazságügy-miniszteriumban a kamarák bevonásával ankét.

Tájékoztatásul — főként magának a rendeletnek szövege alapján — röviden ismertetjük azt az elgondolást, ami e kérdés felvetésénél az igazságügyi kormányt vezette.

Először a *tárgyalási díjak* kérdése.

Itt mindenekelőtt egy nagy félreértést kell eloszlatnunk. — Amint igen sok kartársunknak a kamarához intézett jelentéséből kiténik, e collegák úgy fogták fel a dolgot, hogy a reform szerint ezután a díjszámítás alapja a tiszta hagyatéki érték lesz. Nos erről szó sincs s a rendelet szavai sem engednek erre következtetést vonni.

Az elgondolás — hisz egyelőre csak erről van szó, a következő volt:

megfontolást igényel, vajjon méltányos-e, hogy egy 10.000.— pengő értékű hagyaték, melyet 10.000 pengő teher terhel, melyből kifolyólag tehát az örökösökre semmi valeur nem jut, ép úgy díjaztassék, mint egy 10.000 pengős hagyaték, melyet semmi teher nem terhel, melynek folytán tehát az örökös 10.000 pengő értékkel gazdagszik.

Az örökösök szempontjából kétségtelenül méltánytalan, a közjegyző szempontjából annyiban, mert a túlterhelt hagyatéknál lesz a közjegyző részére megállapítva egy összeg, melyet aligha kap meg s mely kilesz mutatva az állás szaporításoknál oly nagy szerepet játszó bírósági statisztikákban és — a díjfelszámítás e módja alkalmas lesz arra, hogy hirdettessék: ime örökölttem egy házat, azt nagyobb, vagy akkora teher terheli, mint az egész ház értéke és mégis kell fizetnem a közjegyzőnek ennyit meg ennyit, hej azoknak a közjegyzőknek jól megy.

Már most: ha a közjegyzőt kárpótoljuk azért, hogy tiszta hagyaték esetében, mely a díjakat megbirja — emeljük a skálát, viszont a terhelt hagyaték esetében — nem megszüntetjük a díjazást, mert hiszen dolgot az is ad, — hanem csökkentjük a skálát megfelelő skála felállítás mellett elérhető lesz, hogy először a közjegyző végeredményben nem jó rosszabb helyzetbe, másodszor elimináljuk az előbb említett az irányunkban fennálló jóindulatnál fogva alaposan kiszinezett támadási alapot. — Természetesen és ennek megfelelően — párhuzamosan — mindkét skála lenne alkalmazandó a nevezzük így: vegyes, részben terhelt hagyaték esetében mikor a hagyaték terhelt része után a csökkentett, a nem terhelt része után az emelt skála lenne alkalmazandó.

Ez az elgondolás számol azzal, hogy ha az ekként való díjazás elfogadtatnék, nagy nehézség lenne — amint erre jelentésében igen sok kartárs rámutat — annak megállapításánál minő

terhek terhelik a hagyatékot; hiszen kézenfekvő, hogy ily körülmények közt mindenféle koholt terhek, megfelelő adóssági okmányok, számlák, váltók fabrikálásával és előmutatásával lennének érvényesíthetők: de meg maga az, hogy valamely követelés tényleg teher-e, sok esetben problematikus és a fennálló örökösödési eljárási törvény szerint e kérdés a hagyatéki eljárás során nem s csak a törvény rendes útján dönthető el. Nem fogadható el zsinórmértékül ezirányban az sem, hogy az vétessék csak figyelembe, amit az adóhivatal teherként elfogad, először mert ez sem lenne megnyugtató, másodszor az illetékek kiszabása rendszerint csak hónapok mulva történik. Ez a nehézség s általában a terhek körül felmerülhető és okvetlenül felmerülendő surlódások talán úgy volnának eliminálhatók, hogy hagyatéki teherként a díjak szempontjából csak a bekebelezett s a hitelező által minden esetben igazolandó összegben fennálló tehertertelek volnának figyelembe veendő.

Ismételjük ez nagyjában az elgondolás a díjak tekintetében. De nem hallgathatjuk el azon aggályunkat, hogy e tervbe vett díjskála mellett különösen a majdnem kizárólag hagyatéki ügyekből élő vidéki közjegyzők „tisztos megélhetése“, amit pedig a rendelet szerint az igazságügyminiszter biztosítani akar, veszélyeztettnék látszik. És pedig azért, mert a vidéken előforduló hagyatékok legnagyobb részt olyan időben terheltettek meg, mikor még az ingatlan értékek devalválódása meg nem történt s azok még — hogy úgy mondjuk — teljes értékkel bírtak, ezeknél tehát tiszta hagyatékról jóformán sohasem lehet szó.

Ezzel az elgondolással szemben több igen figyelemreméltó reformjavaslat merült fel egyes kartársak részéről, melyeknél a szociális szempont, a kisebb embereken való könnyítés s a nagyobb értékeknél való kárpótlás a vezérelv.

Megnyugtathatom a kartársakat, hogy ez irányú és más javaslataikkal is az illetékesek a legbehatóbban foglalkoznak.

Az *írásdíjak* tekintetében először is szót kell emelnünk ama szélteben hallott felfogás ellen, hogy a példányok után való számítás rendkívül méltánytalan, hiszen mindegy, hogy egy példányban vagy hat példányban írják a kivonatokat. Igen is a kivonatok rendszerint írógéppel átütéssel készülnek. Az oly írógép élettartama, melybe állandóan 12—20 félivet gyömöszölnek a henger alá — nyolc példányhoz 15 lap kell, 8 a papir 7 a carbonpapir — két három évnél nem hosszabb. Mert ép ez igénybevétel folytán ez idő alatt az írógép okvetlenül tönkre megy, karbantartása, az erőkefejtés folytán beálló kopás, törés s más defektusok, alkatrészek kicserélése rendkívül költséges. A jó carbon papir drága,

laponkint 14—16 fillér és legfeljebb hat-nyolcszor használható, mert az erős ütés folytán kilyukad. A papír igen jó vékony és éppen ezért drága, nem javítható stb.; már most ezek az üzemi költségek, az alkalmazott fizetése, a gép romlása együttevén talán több költséget emészt fel, mint a papíroson kiszámított, de csak részben számításba vehető irásdíj, — sok kivonatot ugyanis ingyen irunk meg, sokért pedig nem folyik be a díj.

Az irásdíjak tekintetében is igen sok kartárs nagyon figyelemreméltó javaslatot hozott, melyek mindegyike gondos konszideráció tárgya lesz.

Ami végül a pótdíj kérdését illeti, ennek eltörlését úgyszólván valamennyi kartárs ellenzi.

Lehetetlen is, hogy az a hagyatéki ügy, melyben egyenlő arányú osztatlan közös tulajdonukul veszi át az örökséget két örökös, ugyanúgy díjaztassék, mint az, ahol közszerzeményi megosztás és egyéb házassági vagyoni jogi kérdések rendezése, előre kapott értékek conferálása, tényleges — vázrajzos megosztás, kötelesrész kiszámítása, hagyatéki terhek rendezése stb.-ről van szó.

A rendelet szerint eredeti, ezirányban elfoglalt merev álláspont talán enyhíthető lenne olyformán, hogy a díjrendelet 24. §-ának mai elasztikus fogalmazása helyett taxative felsorolhatnák — tényleges megosztás, előrekapott értékek beszámítása stb., mint fennebb mondtuk — azok az esetek, amikor pótdíj felszámításnak helye van s az joggal igényelhető.

Kérjük a kartársakat ne veszítsék el bizalmukat. A kamarák ugyanis — legyenek meggyőződve — mindent elkövetnek ennek a kérdésnek megnyugtató módon való megoldása érdekében, másrészt — legyenek meggyőződve — *a díjreform nem díjleszortást, hanem a díjtételek, valamelyes megfelelő átszabályozását célozza* s az igazságügyi kormány kiindulási pontja ennél a kérdésnél: minden esetre oly megoldást kell találni, hogy a közjegyzők a mai díjrendelet által megállapított helyzetnél rosszabb helyzetbe ne jussanak, természetesen nem vonatkoztatva ezt a különféle abuzusok folytán bitorolt jövedelmekre.

A közvetlen hatású és nagyértékű előadást többször szakította meg a közgyűlés tagjainak helyeslése, az előadás befejezése után pedig élénk tapssal honorálták az előadás tárgyilagos szakszerűségét és komoly nivóját. A közgyűlés köszönetét az értékes előadásért Lázár Ferenc dr. elnök külön is tolmácsolta, megjegyezvén, hogy bár az előadás a kérdés összes részleteit kimeríti, az csupán tájékoztató állásfoglalás kíván lenni, mivel az igazságügyminiszter e tárgyban leiratát a kamarákhoz intézte.

Sümeghi László dr. főtitkár terjesztette ezután elő és részletesen indokolta a közjegyzői rendtartás általános reformja kérdésében — különös tekintettel a kinevezési rendszer és az állások szervezésének megfelelő újabb törvényes szabályozására — készített azt a határozati javaslatot, mely szerint írjon fel az országos egyesület az igazságügyminiszterhez az irányban, hogy az elavult közjegyzői rendtartás reformjára vonatkozó előmunkálatoknak haladéktalan foganatosítását rendelje el s e tekintetben az országos egyesületnek és a kamaráknak adjon megbízást. Az indokolásban kitért az előadó a jelenleg divó kinevezési rendszer bírálatára, az indokolatlan állásszaporítások következtében a közjegyzői kar elproletarizálására, a községi jegyzők szabadalmazott zugirászati tevékenységére s általában a magyar közjegyzői kar válságos helyzetére. A súlyos helyzetből egyedüli kivezető útként a közjegyzői rendtartás reformját jelöli meg, addig is azonban amíg ez a reform megvalósítható volna, az igazságügyi kormányzattól oly irányú nyilatkozat kieszközlését tartaná szükségesnek, hogy három éven belül új közjegyzői állást nem szervez, sőt a többször hangoztatott hivatalos kijelentéseknek megfelelően az újabban rendszeresített állások közül azokat, amelyek életképteleneknek bizonyultak, beszünteti.

A határozati javaslatához hozzászóltak Kepes János dr., Jedlicska Béla dr., Körössy Bertalan dr., Galánffy János dr., Mike Lajos dr., akik valamennyien hangoztatták a közjegyzői rendtartás általános reformjának szükségességét. A felszólalásokra Lázár Ferenc dr. elnök is részletes reflexiókat tett, megállapítván, hogy a határozati javaslat szövege nem végleges s hogy az országos egyesület elnöksége csupán általános előterjesztést fog tenni az igazságügyi kormányzathoz az iránt, hogy a közjegyzői rendtartást, amelynek rendelkezései immár majdnem 60 év leforgása alatt elavultak, a modern viszonyokhoz alkalmazkodó s az eredetileg is elhibázott intézkedéseket mellőző új törvénnyel helyezze hatályon kívül. Mike Lajos dr. felszólalásában foglaltakra vonatkozólag Lázár Ferenc dr. elnök hangsúlyozottan kari kötelességnek minősíti a helyettesekről való gondoskodást oly irányban, hogy a közjegyzői kinevezésekhez elsősorban ők jussanak, akik hosszú éveket, sőt évtizedeket is töltenek az intézmény szolgálatában s az ügyvédek kinevezését csak kivételes esetekben, de nem rendszeresen s főleg nem a helyettesek sérelmére tartaná megengedhetőnek.

Az indítványok tárgyalása rendjén Samassa János dr. visszavonta a közjegyzői rendtartás reformja kérdésében előterjesztett indítványát, majd az elnök ismertette Pottyondy Béla dr. indítványát a tagsági díjak leszállítása tárgyában. Ennek az indít-

ványnak következtében és abban a reményben, hogy a tagsági díjakat a tagok a jövőben pontosan fogják fizetni, elhatározta a közgyűlés, hogy a tagsági díjakat 1932. év januárius hó elsejétől kezdődőleg a közjegyzőknél évi 30, helyetteseknél pedig évi 20 pengőre szállítja le s kimondta egyben azt is a közgyűlés, hogy amennyiben az 1932. év végén az egyesület anyagi helyzete megfelelő lesz, tárgyalás alá fogja venni a tagsági díjak további leszállítását is.

Östör Lajos dr. személyesen terjesztette elő ezután indítványát az egyenes ági rokonok között felmerülő vagyoni jogügyletekre nézve érvényességi kellékként a közokirati kényszer megállapítása iránt. Elismeri, hogy a jelenlegi gazdasági helyzet széles vonalú okirati kényszer megvalósítására nem alkalmas, preventív jogvédelmi szempontból azonban, legalább is indítványának megfelelő részletes okirati kényszer megvalósítását, ez irányban az igazságügy-miniszterhez indokolt előterjesztés felküldését szükségesnek tartaná.

Az indítványok letárgyalása után Lázár Ferenc dr. elnök bejelentette, hogy a központi bizottság tagjainak mandátuma lejárt s így a bizottság újra megalakítandó. A közgyűlés a központi bizottság tagjaként egyhangúlag megválasztotta Barcs Ernő budapesti, Bognár József mezőturi, Demkó Pál makói, Fekete László budapesti, Galánffy János debreceni, Holitscher Szigfrid budapesti, Horváth Camilló budapesti, Janits Imre budapesti, Jedlicska Béla szegedi, Kepes János székesfehérvári, Kovaliczky Elek sátoraljaujhelyi, Kőrössy Bertalan budapesti, Lázár Ferenc budapesti, Lehotzky Antal monori, Lipcsey Péter egri, Madarász István pécsi, Miskolczy Pál berettyóújfalvi, Pekker Emil bicskei, Pottyondy Béla szombathelyi, Puskás Béla kiskunfélegyházai, Rónay Tibor budapesti, Rusa Ernő szigetvári, Sümeghi László budapesti, Szécsi Ferenc pesterzsébeti, Szemerjay-Petrán Tibor budapesti, vitéz Tóth Aladár budapesti kir. közjegyzőket és Antalffy Zsiros Aladár valamint Velsz Elemér budapesti kir. közjegyző helyetteseket. Az újonnan megválasztott központi bizottság Jedlicska Béla elnöklété alatt nyomban ülést tartván, az országos egyesület elnökévé Lázár Ferenc, alelnökévé Szécsi Ferenc, főtitkárává Sümeghi László pénztárosává Rónay Tibor kir. közjegyzőket egyhangúlag megválasztotta. Lázár Ferenc dr. az elnöki széket újból elfoglalván, a maga és tisztársai, valamint a központi bizottság nevében a közgyűlés bizalmát megköszönte s miután a tárgysorozat kimerült, az ülést berekesztette.

Itt említjük még meg, hogy május 14-én szombaton este az értekezlet illetve a közgyűlés tagjai családtagjaikkal együtt — mintegy száz személy — a Szent Gellért szálló földszinti éttermében társasvácsorára gyűltek össze, amely mindvégig kellemes hangulatban a késő éjszakai órákig tartott.

A kir. közjegyzőség szervezeti reform kérdései.

Irta: *Dr. Kőrössy Bertalan* budapesti kir. közjegyző.

A Kir. Közjegyzők Országos Egyesülete célul tűzte ki a közjegyzői rendtartás revíziójának előkészítését és azzal kapcsolatban a rendtartás tervezetének elkészítését. A kezdeményezésért dicséret illeti az Országos Egylet elnökségét. Hiszen köztudomású mindnyájunk előtt, hogy rendtartásunk igen sok rendelkezése elavult, az idő, a haladó élet keresztül gázolt rajta. Ettől eltekintve, rendtartásunknak igen sok és pedig sarkalatos rendelkezése már eredetileg is hibás volt, úgyhogy ennek következtében a lefolyt félszázad alatt közjegyzői intézményünk fejlődése megakadt és igen hátrányos helyzetbe jutott.

Az 1931. évi június havában Egyletünk lillafüredi vándorgyűlésén dr. Szemerjay Petrán Tibor kartársunk általános körvonalakban már megemlékezett a megvitatásra kitűzött reform kérdésekről és különösen az első csoportba sorozott u. n. közjegyzői *szervezeti* kérdésekről.

Minthogy az idejű Egyleti közgyűlés, illetve értekezlet tárgysorozatában is szerepelt *rendtartásunk szervezeti kérdéseinek* további megvitatása, szükségesnek találtam, hogy a fontosabb *szervezeti alapvető* kérdéseket e dolgozatomban részletesebben én is megvilágítsam s az idevonatkozó anyagot bírálattal kísérve, mintegy rendszerbe foglaljam. Céлом: Egyletünknek rendtartásunkra vonatkozó reform törekvéseit szolgálni.

Kivánatosnak tartanám, ha e reform kérdések felszínén tartatnának és Közlönyünkben bővebben, rendszeresen megvitatás tárgyává tételnének, hogy így rendtartásunk reformját fokozatosan előkészíthessük. Annyival is inkább szükséges ez, mert az ügyvédi rendtartás, amely a közjegyzőivel egyidejűleg keletkezett, néhány hónappal ezelőtt hivatalos megbízás alapján újjáalkotás alá vétetett és ez a mi rendtartásunkkal összefüggésben állhat.

Rendtartásunk *szervezeti* részének fontosabb tételeivel az alábbiakban foglalkozom:

Közjegyzői szakképesítés, kinevezés és áthelyezés.

I.

A közjegyzők jogi képzése, kinevezése és áthelyezése szoros összefüggésben vannak egymással. Oly kérdések, melyek mindig időszerűek és hosszú évek óta állandóan benne égnek a közjegyzők és a közjegyzőhelyettesek lelkében.

Amikor nálunk az 1874. évi XXXV. t. c. megalkotásával a közjegyzőséget megszervezték, e törvény 2-ik §-a szakképességi kellékül az ügyvédi vagy gyakorlati birói vizsgálat sikeres letételén kívül e vizsgálat leletét megelőző vagy követő két évi közjegyzői gyakorlatot követelt azzal a megokolással, hogy erre szükség van „a birói és ügyvédi funkcióktól sok tekintetben különböző és szigorú formákhoz kötött közjegyzői teendők alapos ismeretére.”

Ebben a megokolásban örökérvényű igazság van.

Szó esett akkor egy külön minősítő „közjegyzői vizsgáról” is, de azt mellőzték egyrészt azért, „*hogy a jogi foglalkozás egyik ágából a másikba való átlépés külön vizsgák által ne nehezíttessék*”, másrészt azért, „*nehogy ez a vizsga azon hiedelemre adjon okot, mintha a közjegyzőktől kevesebb képzettség kívántatnék, mint az ügyvédtől vagy bírótól, ami csorbíthatná a közjegyzőség tekintélyét és egy kitünő bíró vagy ügyvéd e vizsga miatt esetleg nem vállalkoznék közjegyzőségre, ami jó erőktől fosztaná meg a közjegyzői kart.*”

A közjegyzői szakvizsgával, mint a közjegyzői kinevezés képesítési kellékével, annak előnyei és hátrányaival ez alkalommal nem kívánunk foglalkozni, — *de azt állítjuk és bizonyítjuk is, hogy a közjegyzői gyakorlatra föltétlenül szükség van.*

A közjegyzői gyakorlat, valamint a szakvizsga több európai országban ma is szakképesítési minősítésül van előszabva a közjegyzői kinevezéshez.

Hazánkban a közjegyzőségről alkotott alaptörvényt (1874: XXXV. t. c.) módosító novella (1886: VII. t. c.) miniszteri javaslatában — ugyanazon indokolással mint az alaptörvényénél — még bennfoglaltatott „*a külön közjegyzői gyakorlat*”, mint a közjegyzői kinevezés minősítési kelléke, de az igazságügyi bizottságban az előadó ügyvéd ötletszerű indítványára elejtették azt és elfogadták minősítésül az ügyvédi vagy birói vizsga sikeres letételét követő 4 évi ügyvédi vagy birói működést, mert úgy találták — így szól az indokolás —, hogy „*visszásság lenne külön közjegyzői gyakorlatot*

követelni az ügyvédtől, ki csak jogtudor lehet, ki tehát a legszigorúbb elméleti vizsgák letételéhez van kötve, magánál a bírónál is szigorúbb vizsgának van alávetve.”

Ez az indokolás nem volt alapos akkor sem és ma már azért sem helytálló, mert az 1913. évi LIII. t. c. ügyvédtől, bírótól, közjegyzőtől az egységes birói és ügyvédi vizsga letételét követeli szakképzettségi minősítésül, eszerint ma már az elméleti jogi képzettség mindhárom foglalkozási ágra ugyanazonos, ellenben a gyakorlati jártasság megszerzése mindegyiknél más volt akkor és más ma is, tehát főképpen ez okból sem volt helytálló az indítvány. A „*gyakorlati jártasságról*” azonban az indítványt tevő ügyvéd-előadó hallgatott és így a bizottság alapos meggondolás nélkül elfogadta az indítványt, amely azután a törvényhozásban is keresztülment.

Az 1886. évi VII. t. c. életbelépte óta lefolyt több mint négy évtized tapasztalata is azt bizonyítja, hogy a nagy fontosságú közjegyzői teendőknel a külön közjegyzői gyakorlat hiányával történt közjegyzői kinevezések több vonatkozásban káros hatást eredményeztek. Ez természetes is. Gyakorlati jártasság nélkül e pályán nincs jogbiztonság.

A novella azzal, hogy a közjegyzői gyakorlatot elejtette, egyfelől olyan más jogi karbelieket is rászabadított a közjegyzői pályára, akik közjegyzői gyakorlat hiánya miatti működésükkel *jogbizonytalanságot* idéztek elő; — másfelől pedig beengedte a morálisan is káros hatású *pártpolitikát* a közjegyzői kinevezésekbe és ezzel e pályán az előmenetelt lehetetlenné tette.

II.

A közjegyzői gyakorlat elejtése igen nagy és káros fogyatékosága a novellának.

A közjegyző igazi hivatása: jogügyletek közjegyzői okiratba foglalása és bizonyos jogilag relevans tényekről tanúsítványok kiállítása.

A jogügyletek helyes okiratolása, a felek akaratának a törvénnyel összhangba hozatala már magában véve is igen nehéz jogász eladat. Alapos elméleti és gyakorlati jogtudást követel a közjegyzői okirat közhitetelességénél fogva attól, aki okiratot jól akar szerkeszteni.

A közjegyzői okiratok és tanúsítványok alakszerűségei pedig oly sokfélék, gyakran annyira szövevényesek, finom árnyalatúak és speciálisak, hogy azokat csak a közjegyzői pályán és itt is hosszú

idő alatt szerzett állandó gyakorlat alapján lehet tökéletesen megismerni és elsajátítani. Erre a speciális közjegyzői gyakorlatra pedig felette nagy szükség van, mert a közjegyzői okiratoknál teljes mértékben érvényesül a „*forma dat esse rei*“, vagyis az a szabály, hogy az alak adja meg a tárgy lényegét. Lényeges a forma, mert ha az okirat a törvényben megszabott alaki kellékeknek meg nem felel, — közokirat erejével nem fog bírni, (1874: XXXV. t. c. 68. §.) ami kiszámíthatatlan káros következménnyel járhat mind a felekre mind a közjegyzőre nézve.

A közjegyzői gyakorlatot az ügyvédi vagy birói pályán nincs is alkalom megismerni és így az ügyvédi vagy birói-ügyészi gyakorlat, — amely a törvény szerint büntetőjogi is lehet, — mindenképpen egészen elütő természeténél fogva még ezen karok legkiválóbbjait sem képesítheti arra, hogy a közjegyzői okiratolás és tanúsítás sokrétű alakszerűségeit és a közjegyzőség számos egyéb agendáit elsajátíthassák és mint kinevezett közjegyzők működésük körében az okiratolást a türelmetlenkedő feleknek mintegy szemeláttára gyorsan, pontosan elvégezni képesek legyenek.

És ha valahol, úgy itt találó az a mondás, hogy „*gyakorlat teszi az embert mesterré*“. Ami ebben az esetben azt jelenti, hogy az alakszerűségeket könyvből tökéletesen megtanulni nem lehet, azok tudásához hosszú közjegyzői irodai gyakorlatra, szokássá vált beidegzettségre van szüksége annak, aki mint közjegyző kifogástalanul akar működni. Már pedig a jogkereső közönség a közjegyzőtől gyors és precíz munkát követel. És a közönséget nem szabad a jogbizonytalanság esélyének kitenni éppen abban a közjegyzői működési körben, amelyben a jogbiztonság az uralkodó vonás s így ott valóban a közjegyzőség fogalmával ellentétes, tragikussá válható nevetséges, fonák helyzet az, ha a közjegyző jogbiztonság szolgáltatási feladatával ellentétbe kerülve, fogyatékos eljárásával jogbizonytalanságot idéz elő és ebbeli működésével a vagyoni káron felül, — megrendítve a közönségnek a közjegyzői intézménybe vetett bizalmát, — jelentős erkölcsi kárt is okoz. Ilyen eset — előzetes közjegyzői gyakorlat hiányában — már eddig is többször előfordult és hogy meg ne ismétlődjék, arról gondoskodni kötelesség. *Örömmel állapítjuk meg, hogy nyert a közjegyzőség igen kiváló kartársakat más jogi karból is, de tapasztalati tény, hogy még ezeknek is sokáig kellett tanulniok, amíg a közjegyzői okirati és tanúsítási alakosságokat és egyéb teendőket gyakorlati tapasztalat s így teljes megbízhatóság alapján a tökéletes működéshez szükséges*

mértékben megismerhették. Működésük kezdetén az illetők maguk is nyíltan beismerték, hogy nem ők, hanem gyakorlott személyzetük vezette irodájukat. Ilyen félszeg helyzetnek a közjegyzőt kitenni nemcsak nem helyes, de veszélyes is. Idevonatkozólag Dr. Galánffy János a debreceni kamara érdemes elnöke 1924. évi június 29-én a debreceni kamara közgyűlésén mondott megnyitó beszédében a közjegyzői függetlenséggel kapcsolatban így nyilatkozott: *„a függetlenség legerősebb garanciája az, hogy csakis olyan egyének neveztesse ki közjegyzőkké, akik előzetes — a törvényben meghatározott évekre terjedő — közjegyzői gyakorlatot tudnak kimutatni. Törekedni kell tehát a régi kvalifikációs törvény visszaállítására. Ha szétnézek Kollegáim sorai közt, találok olyanokat, — magamat sem véve ki, — akik más pályáról előzetes közjegyzői gyakorlat nélkül jöttünk ide. És mégis úgy vagyok meggyőződve, hogy amint a tények logikája engemet is az imént kifejtett álláspontra hozott, ugyanígy velem együtt idegenből jött kollégáim is akceptálják ezt az álláspontot, mert ez az igazság.“*

Ugyancsak erről a kérdéstről a debreceni kamarának 1931. évi jul. 12-én tartott közgyűlésén előterjesztett és elfogadott titkári jelentése a következőképpen emlékezik meg: *„a kir. közjegyzői kamara az előtte megfordult ügyekből azt a tapasztalatot merítette, hogy azok közül a kartársak közül, akik közjegyzői gyakorlat nélkül léptek a kar tagjai közé, egyesek nem mindig sajátítják el gyorsan azt a gyakorlatot, amit a közjegyzői működés fennakadás nélküli folytatása megkíván.“*

Mindezekből következik, hogy előzetes közjegyzői gyakorlatra, mint kvalifikációs kellékre feltétlenül szükség van a közjegyzői kinevezéshez.

Ha pedig ez így van, akkor azt a bizonyos „felfrissítést“ és „átlépést“ más jogi karbeliekre nézve előzetes közjegyzői gyakorlat megkövetelése mellett is csak kivételesen szabad alkalmazni, mert meggyőződésünk szerint a közjegyző a közönségnek és a jogéletnek csak úgy válhat hasznára, ha a jót, amit hivatása körében gyakorolnia kell, becsületesen meg is tudja valósítani.

A közjegyzői gyakorlatot tehát közérdekű szempontok: a jogbiztonság és a közönség érdekeinek védelme követelik. E követelmények mellett eltörpül annak a kívánságnak előtérbe állítása, hogy *„egyik jogi pályáról a másikra való átmenetelt nem kell megnehezíteni“*, — mert hiszen itt nem a „megnehezítés“-ről van szó, hanem a közjegyzői helyes működéshez és így a kinevezéshez multhatatlanul

szükséges közjegyzői gyakorlatról. Aki más rokonpályáról át akar lépni becsvágyból a közjegyzői pályára, az vegye a fáradságot és szerezzék meg a közjegyzői gyakorlatot s ezzel győzze le átlépésének akadályát. Egy ambiciózus ember előtt az akadály csak arra való, hogy azt legyőzze. Aki kiválóság és mi ilyenekre gondolunk — — annak a közjegyzői gyakorlat megszerzése nem fog sok fejtörést okozni; az ilyen közjegyző hasznára lesz az intézménynek és öröme a kartársaknak. Akinek pedig egy kis közjegyzői gyakorlat megszerzése is nehezebbre esik, vagy talán sértene önértékét, az már nem is ambicionálja a közjegyzőséget és okosabban teszi, ha megmarad eddigi pályáján.

A közjegyzői intézménynek olyan közjegyzőkre van szüksége, — színvonalának fenntartása céljából, — akik már *közjegyzői gyakorlattal birnak, akik szigorú közjegyzői szellemben gondolkodás és etikában nevelve lettek erre a pályára és akik maguk is nevelni tudnak utódokat, szóval akik minden tekintetben megütik a mértéket.* Ezt a célt egy helyes igazságügyi politikának elő kell mozdítania és a közjegyzőség eddigi színvonalát nemcsak fenntartania, de emelnie is szükséges.

III.

A novellának az a rendelkezése, amely szerint előzetes közjegyzői gyakorlat nélkül is kinevezhető közjegyzőnek az, aki 4 évi ügyvédi vagy bírói-ügyészi gyakorlattal bír: igen helytelen és felette káros azért is, mert lehetővé tette, hogy a közjegyzői kinevezéseknél döntő tényező az a pártpolitikai protekció legyen, amely a közjegyzők és hivatásos helyettesek előmenetelét megakadályozza.

Azóta a más jogi karból kinevezettek általában nem személyes képességük alapján, hanem főként politikai érdek szerint avagy egyéb okokból nyernek kinevezést. És lehet valaki elismerten a legkitünőbb közjegyző vagy helyettes, nagy protekció nélkül csak kivételesen juthat áthelyezéshez, vagy kinevezéshez, mert *a közjegyzőséget protekciós pályává tették.*

Ha hosszú működésű, érdemes, más jogi karbeliek kivételesen neveztetnek ki, az ilyen kinevezettek nyereségei lehetnek a közjegyzőségnek, — bár a szakgyakorlat hiányával járó fogyatékok kezdetben ezeknél is káros hatásuk, úgyde — tisztelet a kivételeknek — olyanok is bekerültek a karba, akik nem állják ki minden tekintetben a szellemi és erkölcsi teherpróbát. Belekerültek, mert *a mindenkori kormányzati rendszer politikai árverés alá engedte a*

közjegyzőségek jobb részét, — és ezenkívül a családi, rokoni, baráti és más különféle protekció is bőven felburjánzott az állások betöltése körül.

Protekció mindig volt, van és lesz, míg emberek lesznek. De elvégre mindennek van határa. A társadalmi protekciót, — amely rokoni, baráti érzelmekből és érdekkapcsolatokból táplálkozik, még meg tudjuk érteni, de a politikai protekciót, amely gyakran kétes érdemekre támaszkodik és rendszerint alacsony származású, sehogy sem fogadhatjuk el a közjegyzői kinevezések alapjául. *A politikai érdemet a politikai pályán kell jutalmazni és nem közjegyzőséggel.*

Már pedig a novella életbelépte óta szelekció helyett a sokféle protekció, — de különösen a pártpolitikai protekció annyira rendszerré vált, hogy ma már ennek hijjával jobb közjegyzői állás betöltése alig képzelhető el. Mintha a közjegyzőség politikai és nem jogi pálya volna úgy lépnek rá: államtitkár, főispán, képviselő, — amit már a közvélemény is elítél. És méltán, mert „elpusztul nemcsak az az állam, hanem még inkább az az intézmény is, amelyben a tehetség, a szelekció helyett a protekció érvényesül“ . . .

És ezeken a saját súlyuk és összeköttetések révén érvényesülőkön kívül még hatalmasnál hatalmasabb protektorok vetekednek egymással pártfogoltjaik sikeres kineveztetése érdekében. Ilyenformán sok érdemtelen nyer kinevezést addig, amíg egy érdemesre rá kerül a sor. Ilyen rendszer egy modern jogállamhoz nem illő.

Ezeknek a politikai és társadalmi protekciósoknak harcias, fürge serege mellett, ott látjuk egyik oldalon: *az áthelyezést kérő közjegyzők* és a másik oldalon: *a kinevezésért folyamodó helyettesek* csüggedt légióját.

A hatalmas politikai protektorokkal a közjegyzők ritkán, a helyettesek sohasem vehetik fel sikerrel a versenyt, mert nekik még nincsenek politikai érdemeik, míg a karonkívüliek vagy maguk, vagy protektoraik már megszerezték azokat. Szóval: *a kinevezéseknél bélyegző vonás marad a pártpolitikai szempontok túlnyomósága.*

1.) Az eredmény nem lesz más mint az, hogy a vidéken, kisebb helyeken régóta becsülettel, tisztességgel, közmegelegedésre működő érdemes közjegyzők ott feneklenek meg életük fogytáig, —hiába kérnek előlépésül áthelyezést, —protekció hiányában—fel kell hagyniok minden reménnyel.

Ismerünk közjegyzőket, akik kisebb helyeken évtizedeket töl-

töttek el igen kiváló működésben és hasztalanul pályáztak olyan helyekre, ahol gyermekeiknek magasabb iskoláztatására tér nyílnék, avagy jobb állásokra, aminőket a közjegyzői pályán kifejtett működésük alapján kiérdemeltek —, amelyekben megélhetésük, jövőjük jobban biztosítva volna; céljukat el nem érheték, mert nem volt befolyásos protektoruk.

Ez a mellőztetés nagyon igazságtalan és méltánytalan is, mert az illető közjegyzők fiatalabb korukban abban a reményben pályáztak kisebb állásra, hogy később nagyobb, jobb helyre áthelyezést nyerhessenek. Csalódásuk annál keserveesebb, mert többnyire fiatalabb, protekciós, más jogi karbeliek miatt mellőztettek.

Itt nem használ sem az érdem, sem a működési idő, sem a közjegyzői kamara indokolt pártoló véleménye. Csak egy segítség volna: a nagyobb protekció; ez azonban hiányzik.

Minden pályán biztosítva van az előmenetel,—csak a közjegyzőin nincs s így ez nem tekinthető pályának.

Igaz, hogy az 1913. évi XXV. t. c. 7-ik §-a feljogosította az igazságügyi minisztert arra, hogy közjegyzőt kérelmére pályázat nélkül is áthelyezhet. Ez a jog azonban nem bizonyult általában és egyenlően előnyösnek az áthelyezést kérő közjegyzőkre nézve. A tapasztalat azt mutatja, hogy *ez a pályázathirdetés nélküli áthelyezés csak az előre kiszemelt közjegyzőknek használ.* Az eljárás akképen történik, hogy pályázatot nem hirdetnek, ezzel a versenyt kizárják és *versenykivüliséget biztosítanak olyanok számára, akik nagy protekciójukkal az ilyen áthelyeztetéseket monopolizálják.* Ez a törvény tehát sérelmes a közjegyzőkre, mert nyilvános pályázat hiányában az állás megüresedésről kellő időben még csak értesülést sem nyernek s így nem is kérhetnek áthelyezést;—sérelmes a közjegyzői kamarára, mert még azt a papírt is elveszi tőle, amely a véleményes jelölésben megnyilvánulhatna és hátrányos a kinevezést gyakorló igazságügyminiszterre is, mert őt önkényes eljárás vagy jogtalan kedvezés gyanújának teheti ki.

2.) A kinevezésért folyamodók nagy seregében ott látjuk a helyetteseket is, akik fiatalon, telve becsvágygal, lelkesültséggel és reményekkel léptek a közjegyzői pályára. Dolgoznak számos éven át függő helyzetben, önzetlenül, lelkiismeretesen,—ők a közjegyzőknek a jobbkezei, a közjegyzői irodáknak a vezetői s gyakran felvirágoztatói is. És ha akár egy évtized múltán is pályáznak egy-egy kisebb közjegyzőségre, azt elnyerniök nem sikerül. Statisztikai tény, hogy a *fiatal, hivatásos helyettesek száma állandóan*

fogyóban van. Ritkábban választják ezt a pályát, mert jogos reményeik szemeik láttára válnak semmivé. Lelkük derüje elborul, szivük megtelik keserőséggel igazságtalan mellőztetésük miatt. Sérelmük nagy. Egyesek még idejében elhagyják e pályát és másra lépnek át, ahol boldogulhatnak. Mért küzdjenek, mire várjanak? Könnyebben viselnék sorsukat, ha tudnák, hogy célt érhetnek. De még ha jobb reménységig sem képesek felserkenni.

A közjegyzőhelyettesi intézményt maga a közjegyzői törvény nem véletlenül, hanem kényszerű szükségből hívta életre azért, hogy az ügyvitel fennakadást ne szenvedjen.

A közjegyzői intézménynek a közjegyzői kar által nevelt hivatásos, erős utódokra, utánpótlásra van szüksége. Ez képezi a közjegyzőség tulajdonképpeni életének folytonosságát a fiatal jogász nemzedékben, ez természetes fejlődésének feltételét és biztosítékát, ez végeredményében a közjegyzői és helyettesi intézmény fenntartását is.

A fiatal jogász nemzedékből hivatásos helyetteseknek, mint utódoknak nevelése igen fontos a közjegyzőkre nézve. Nemcsak azért, mert a hivatásos helyettesek jelentik a közjegyzők részére szükséges, értékes helyetteseket távollétük, vagy betegségük esetén közjegyzői teendőik pontos ellátása tekintetében,—nemcsak azért, mert ők könnyítik meg a jogkereső közönség részére a közjegyzői ügykörbe tartozó ügyeknek gyors, pontos, fennakadás nélküli elintézését, hanem főképpen azért mert *csak az a közjegyzőség lehet erős, egészséges és életképes, amely abból a fiatal helyettesi karból nyeri utódait, amelyik a pontos közjegyzői gyakorlattal együtt elsajátította a közjegyzőség egységes, egyetemes, áldásos működéséhez elengedhetetlenül szükséges hagyományos szellemet, mentalitást, pártatlanságot és etikát, ami nemcsak jogszolgáltatási, de egyenesen nemzeti érdek.*

Nevelni és képezni kell tehát a közjegyzői pályára a fiatal jogász nemzedéket a közjegyzői irodákban úgy, mint ahogy az ügyvédi irodákban és a bíróságnál is nevelik az ügyvédeket és a bírákat.

Azonban, ha ilyen nagy szükség van a fiatal, hivatásos, jól nevelt és képzett helyettesi karra,—aminthogy az valóban így is van,—akkor az igazságügyi kormányzatnak, mint a közjegyzők legfőbb felügyeleti hatóságának kötelessége gondoskodnia arról, hogy ezek a helyettesek érdemük és működési idejük szerint közjegyzőkké ki is neveztessenek, pályájukon haladjanak, mert csak

így számíthatunk arra, hogy a kinevezettek helyébe megfelelő értékes utódok is fognak jelentkezni, olyanok akik a közjegyzői intézmény tekintélyének mindenkor megbízható fenntartói lesznek,

Nem helyes és rossz vért szül, ha akkor, amikor annyi helyettes vár kinevezésre és annyi fiatal jogász keres hasztalanul elhelyezkedést, a más jogi pályán már talán vagyont is szerzett egyszer élemedett korúak, máskor egészen fiatalok nyernek pusztán protekcióval közjegyzői állásokat. Ez a sérelmes kinevezési rendszer igen megnöveli a helyettesi karban az elégedetlenséget és nyugtalanságot támaszt magában a közjegyzői karban is, mert ezek a protekciós, rátermettség nélkül kinevezettek rendszerint nem alkalmasak már arra, hogy a közjegyzői intézményt előbbrevigyék, sőt annak hanyatlását idézik elő.

Megelégedett, képzett közjegyzői és helyettesi karra van szükségünk, ez legbiztosabb bázisa a közjegyzői intézmény megszilárdulásának, helyes funkcionálásának és fejlődésének.

Csak a helyes kinevezési rendszer és a pártpolitikai féktelen protekciónak megzabolázása oldhatja meg a fiatal jogász nemzedék kellő elhelyezkedésének kérdését is.

Meg kell tehát változtatni a mai közjegyzői szakminősítést, mert ez idézte elő a pártpolitika gárázdálkodását és ez vezetett az igazságtalan és immár tarthatatlan politikai kinevezésekhez.

* * *

Nem lesz talán érdektelen, ha a novella (1886:VII. t.-c.) életbelépte óta kronologikus sorrendbe táblázatba foglalva közöljük az összes közjegyzői kinevezéseket és áthelyezéseket összehasonlítás céljából. Ki-ki levonhatja belőle a konzekvenciákat. Mi csak annyit jegyzünk meg, hogy a novella életbelépte óta (1886) — eltekintve a kivételes elbírálás alá eső 1918—1927. években történt kinevezésektől és áthelyezésektől, — más jogi karbeliek aránylag nagy számmal és általában jobb közjegyzői állásokra nyertek kinevezést.

Ha tárgyilagos szempontból vizsgáljuk a kimutatást, akkor itt tekintetbe kell venni azt is, hogy amennyiben itt-ott más karbeliek szerényebb helyre nevezettek ki, ez csak formalitás volt, — amennyiben egész rövid időn belül jobb jövedelmű közjegyzőségre helyeztettek át; — sőt olyan közjegyző helyettesek is nyertek kinevezést, akik kinevezetésük előtt csak néhány hónappal iratkoztak be helyettesekül, — aminek következtében a karbeli közjegyzők és helyettesek ismételt mellözést szenvedtek.

IV.

Nagyon sérelmes a politikai pártok által kisajátított kinevezési rendszer a közjegyzőségre azért is, mert a közjegyzői kamaráknak törvényben gyökerező azt a jogát, amely szerint a pályázati kérvények felett indokolt véleményt kell nyilvánítaniok, — tehát az u. n. jelölési jogot — végeredményében csaknem egészen illusoriussá teszi.

Az igazságügyminiszter pályázathirdetés esetén véleményt, sőt a gyakorlat szerint „hármaskijelölő javaslatot“ kér a kamarától. A kamara ezt a törvényben gyökerező fontos jogát és kötelességét gondos, sok munkával járó előkészítés mellett teljesíti is, — de sajnos — a miniszter csak igen ritkán veszi figyelembe. Csak véletlen az, ha a miniszteri kinevezés a kamarai jelöléssel összhangba kerül.

A kamarai jelölés mellözése sérelmes a pályázókra, mert a kamara legitím jelölése rájuk nézve értéktelenné válik és lerontja a kamara tekintélyét is, mert jelölését nem respektálják.

A kamara jelölését figyelembe kellene részesíteni már csak azért is, mert az megkönnyítené a miniszter helyzetét: egyrészt megszabadítaná őt a türelmetlen protektorok nagy seregének kellemetlen zaklatásaitól, — másrészt megosztaná felelősségét azzal a kamarával, amelynek véleményét kérte és amely mégis csak legjobban ismeri a pályázó közjegyzők vagy helyettesek kvalitásait és rátermettségét a betöltendő állásra.

A mai eljárás mellett egészen feleslegesen terhelhetnek meg a kamarák a jelöléshez szükséges választmányi ülések megtartásával és ezekkel kapcsolatban sok időtrabló, felesleges, sürgős, nagy munkálatokkal.

Tudjuk jól, hogy az igazságügyminiszter nincs kötve a kamara véleményéhez és pedig annál kevésbé, mivel a kamara rendszerint csak közjegyzőket és helyetteseket jelöl, — a miniszternek pedig a novella szerint joga van karonkívülit is kinevezni, — úgy, de az ilyen kinevezésnek s így a kamarai jelölés mellözésének is — a novella szellemében — csak kivételesnek kellene lennie, nem pedig rendszerintinek.

Hogy pedig a kamarák jelölései a jogtalan kedvezés alapos gyanúja alá ne essenek, — *a kamaráktól jövőben megkövetelendő volna, hogy jelöléseiket tárgyi alapokra fektessék a működési idő, az érdem és a magaviselet tekintetbevételével.* Ezek a tények

bizonyíthatók a pályázók által is, de a kisszámú karban többnyire ismeretesek a kamarák előtt is.

A kamarai jelölések igazságosságának egyik biztosítéka lesz az is, hogy a jelöléseket gyakorló közjegyzőket (tisztikart, választmányt) a közjegyzők évenként a közgyűlésen maguk választják s így olyan érdemeseknek juttathatják a bizalmat, akiknek jelöléseiben megnyugodhatnak. Ezenkívül megkövetelhető a kamaráktól, hogy jelöléseiket alaposan megindokolják. A más kamarák területéről pályázókról az illető kamarák adhatnának a jelölő kamarának indokolt véleményt. Lehetne gondoskodni arról is, hogy a kamarák minősítsék mind a közjegyzőket, mind a helyetteseket. Hogyan és mi módon? Ez részlet kérdés; — a megoldást meg lehetne találni.

Az ilyen tárgyilagosságot, indokolt hármaskamarai jelölések értékes alapjául szolgálhatnának a kinevezéseknek, úgyhogy azoktól az igazságügyminiszter sem térhetne el. Ausztriában a kamarák, illetőleg a bíróságok jelöléseit igen ritka esetben mellőzi az igazságügyminiszter.

V.

A féktelen pártpolitikai beavatkozásoknak egyenes következménye az is, hogy az igazságügyminiszterek a kamarák jelöléseit üres formalitásoknak tekintik.

Mindegyik közjegyzői kinevezésnek egész története van. És akik ezt a történetet ismerik, azok tudják, hogy az igazságügyminiszterekre nézve a közjegyzői kinevezések sok lelkitusát, valószínű kálváriát jelentenek. Hiába van eltelve a miniszter a közjegyzői és helyettesi kar iránt a legjobb indulattal és méltányossággal, — a helyzete olyan nehéz, hogy nem azt teheti, amit akar, hanem csak azt, amit lehet. Akaratát a felette álló erők és hatalmak lekötve tartják, ő sok esetben csak aláírja a kinevezéseket. Minthogy azonban a minisztert illeti a kinevezési jog, nem szabad tőrne, hogy ezt a jogot mások (a pártpolitikai hatalom) magukhoz ragadják.

Ez az elfajulása a kinevezéseknek tőlünk nyugatra egy országban sem található. Ez a politizálás magyar specialitás. Erről Kovaliczky kartársunk „Adalékok a közjegyzői törvény reformjához“ című kitűnő munkájában így ír: „Sokan vallják, hogy ma már a közjegyzői állás a kormánynak mintegy „bizalmi állása“, quasi „politikai őrszeme“ . . . A közjegyzői állásnak politikai-bizalmi

állása devalválása ellen a leghatározottabban tiltakozunk és be kell látniok a jobb gondolkozású és érzésű magyar államférfiaknak, hogy a közjegyzői pálya nem politikai, hanem jogi pálya s így azt kizárólag csak az erre a pályára hivatásszerűleg készült jeles jogászokkal és nem politikusokkal kell betölteni.

Ezt kívánjuk nem az ügyvédség ellen általában, hanem mindenekelőtt az érdem nélküli, csak protekciós ügyvéd kinevezések ellen felhozni. Ez indokolt is és ez az ügyvédségnek sem lehet ellenére, mert privilégiumot biztosít egyeseknek és így a protekciós ügyvédi kinevezés sem a közjegyzőségnek, sem az ügyvédség egyetemének nem használ. Évenként átlagban véve 5—6 ügyvéd kinevezése az ügyvédek óriási száma mellett azoknak súlyos helyzetén alig segíthet.

Az a tapasztalati tény, hogy általában nem a kiváló ügyvédek jutnak kinevezéshez, hanem főként a protekciósak, elégedetlenséget, irigységet kelt annak az ügyvédségnek körében, amely hivatásánál fogva a jogért, igazságért s az egyenlőség érvényesüléséért küzd és így a mai kinevezési rendszert maguk az ügyvédek sem helyeseltetik.

Ha majd egykor a kinevezés feltételül az előzetes közjegyzői gyakorlatot fogják követelni, az ügyvédi kar előtt akkor is nyitva fog állni a közjegyzői pálya, — mert ezt a gyakorlatot mindegyik ügyvéd megszerezheti és akkor válik majd igazán a közjegyzőség előnyére a kitűnő ügyvédeknek a közjegyzői karba való beszivárgása.

A mai törvény mellett az ügyvédek kinevezésénél mérsékletre és szelektálásra van szükség, a közjegyzői gyakorlat megkövetelése esetén pedig majd egyenlő elbánásra kell törekedni. Ezt tartjuk jogosnak, igazságosnak nemcsak a közjegyzői intézmény és az ügyvédség, hanem a köz érdekében is, mert „a közjegyzői hivatás nagyjelentőségű, jogi feladatai folytán mélyen belevág a jogbiztonság körébe, amely veszélyeztetve van, ha nincsenek meg a megfelelő fokozatú a közjegyzőknél akár erkölcsi, akár a szakképességi minősítés kellékei, amelyek biztosíthatják, hogy azon hivatás teendői a jog s törvények szigorú kívánalmának megfelelőleg fognak teljesíteni.“

VI.

Összefoglalva röviden az előzményeket, megállapítjuk, hogy a közjegyzői gyakorlat elejtése miatt mint Pandora kinyitott sze-

lencéjéből, úgy zúdultak intézményünkre és jogszolgáltatásunkra a különféle bajok.

Ez okozza: az okiratolás és tanúsítás körében a forgalmat bénító fennakadásokat, valamint a törvényes alakítások meg nem tartásából, kellékhiányos okiratokból, tanúsításokból eredő — jogorvoslással sem eliminálható jogbizonytalanságot; —

ez akadályozza: — különösen a pártpolitikai protekciós kinevezések inaugurálásával — egyrészt a hosszú működési idővel bíró, igazi érdemes közjegyzőknek gyengébb közjegyzői állásokból — jobbakra való áthelyeztetését; — másrészt a hivatásos, ugyancsak régóta szolgáló és kiváló közjegyző helyetteseknek a kineveztetését, szóval: mind a közjegyzőknek, mind a helyetteseknek jogos, igazságos előmenetelét; —

ez riasztja el: a fiatal ambiciózus, jeles jogászgenerációt a közjegyzői pályának élethivatásul választásától, megfosztva e pályát a legértékesebb utánpótlástól, mínek következtében a közjegyző helyettesi intézményt lassú, de biztos elsorvadásnak teszi ki; —

ez vetközteti ki: a pártpolitikai protekció beengedésével a közjegyzőséget eredeti törvényes hatásköre szerinti jogi pálya jellegéből és teszi politikai pályává presztizsének csorbításával; — és jogszolgáltatási rendeltetésével ellentétben; —

ez teszi lehetővé: a közjegyzői kamarák törvényen alapuló jelölésének az igazságügyminiszter részéről történő figyelmen kívül hagyását s ezzel a kamarák tekintélyének kisebbitését; —

ez szállítja le: az érdem nélküliek kinevezésével a közjegyzői intézmény színvonalát szellemi, erkölcsi súlyát és teszi lehetetlenné az egységes, egészséges, erős közjegyzői szellem kialakulását; —

ez honosítja meg: az érdemtelenség elősegítésével és az érdemesek elnyomásával az igazságtalanságot és mindezek következtében ez akadályozza a közjegyzőség fejlődését.

Végül tény az is, hogy 1913. évi XXV. t. c. 7. §-ának az a rendelkezése, amely szerint az igazságügyminiszter közjegyzőt kérelmére pályázathirdetése nélkül kinevezhet; a pályázatot a nyilvánosság elől elvonva egyes kiszemelték javára versenyen kívüliséget biztosít, aminek következtében sok érdemes közjegyző sérelmet szenved.

VII.

Levonva mindezekből a *következményeket* a novella által elő-

idézett bajok orvoslásául a közjegyzői rendtartás reformjával kapcsolatban jogszolgáltatási érdekből kívánjuk:

1-ször: az 1886. évi VII. t. c. 1 §-a c. pontjának módosítását akképen, hogy a *közjegyzői kinevezéshez jogi szakminősítésül az egységes bírói és ügyvédi vizsga sikeres letétele után legalább két évi közjegyzői gyakorlat követeltessek;*

2-szor: az 1913. évi XXV. t. c. 7. §-ának *hatályon kívül helyezését;*

3-szor: a *közjegyzői állásnak mind áthelyezés, mind kinevezés esetén nyilvános pályázat útján betöltését; a pályázók közül a működési idő, az érdem, a magatartás vagy egyéb különös figyelmet érdemlő körülmények egybevetésével a kamarának indokolt hármasként jelölését, mely jelöléstől a kinevezés, vagy áthelyezésnél az igazságügyminiszter sem térhetne el.*

VIII.

Mint hogy azonban tapasztalati tény az, hogy míg nálunk egy eszméből törvénytervezet, a tervezetből javaslat s ebből törvény lesz, néha évtizedek is eltelnek, — addig is tehát, amíg a közjegyzői rendtartást a törvényhozás a fenti kívánalmak szerint módosítaná, kívánságunk az, hogy az igazságügyminiszter a mai törvény mellett is az igazságot a méltányossággal párosítva, akképpen gyakorolja a közjegyzői áthelyezéseket és kinevezéseket, hogy elsősorban a kir. közjegyzőket helyezze át, azután a közjegyzőhelyetteseket és végül a más jogi karbelieket csak kivételesen nevezze ki, de valamennyit működési idejük és a jogi pályán szerzett érdemességük figyelembevételével.

(Folytatjuk.)

Összeállítás

a közjegyzők kinevezése és áthelyezéséről (1886–1931).
az 1886. VII. t.-c. életbeléptetésétől kezdve.

I. Közjegyzői áthelyezések	II. Közjegyzőhelyettesek kinevezése	III. Más karbeliek kinevezése
1886. év		
1. Vitályos Samu Szászrégenről Marosvásárhelyre 2. Mezey Zsigmond Hódásgról Kúlára 3. Rehák Lukács Módosról Pancsovára 4. Haller István Pancsováról Módosra 5. Visy Lajos Dárdáról Mohácsra	1. Gidófalvy István Szászrégen 2. Pekári János Tokaj	1. Szeberényi István ügyvéd Hódásgról 2. Czirlea Mihály ügyvéd Abrudbánya 3. Medzihradsky Miksa járásbíró Berettyóújfalu
1887. év		
1. Csányi Andor Fogarasról Nagyszalontára 2. Kossa Endre Bilekről Módosra	1. Urszinyi Pál Dárda 2. Dr. Küllei Zoltán Siklós 3. Dr. Glatz Lajos Somorja 4. Dr. Posfai Sándor Sopron 5. Dr. Szmodics Endre Igal 6. Dulin Károly Billéd 7. Baranyai Jenő Ercsi	1. Schilling Ottó ügyvéd Szamosújvár 2. Gödl Károly ügyvéd Jászberény 3. Scipiades József Jászapáti 4. Pap Zsigmond ügyvéd Felsővisó 5. Kirileszku Gyula tszéki bíró Kisjenő 6. Nemes Antal ügyvéd Körösbánya 7. Molnár Imre ügyvéd Nagybuttyán 8. Susich Károly ügyvéd Karánsebes
1888. év		
1. Dr. Blum Béla Pécsre	1. Dr. Szalay Sámuel Gödöllő 2. Török Ernő Mura-szombat 3. Hlaváts Gyula Torna 4. Dr. Kálmán Antal Szenitcze	1. Dr. Kabdebo Ferenc ügyvéd Fogaras 2. Dr. Fáy Andor ügyvéd Felső-Visso 3. Szubovljevics Mihály ügyvéd Baja 4. Mauks Gyula ügyvéd Dicsőszentmárton
1889. év		
1. Zarka Dénes Páparól Budapestre 2. Gesztessy János Zombolyáról Ujvidékre	1. Pfeffel János Kőszeg 2. Török István Kunhalas 3. Dr. Geley József Naszód	1. Sült József bíró Pápa 2. Vannay Gusztáv ügyvéd Lippa 3. Mikolai Mihály ügyvéd Szarvas

1890. év		
1. Antunovits József Apatinból Hódásgról 2. Szeberényi István Hódásgról Apatinba 3. Szlávi János Palánkáról Ujvidékre 4. Dercsényi Kálmán Homonnáról Nagymihályra	1. Dr. Téry Ödön Gyulafehérvár 2. Planer Lajos Sásd 3. Arkosy Gyula Dicsőszentmárton 4. Dr. Jedlicska Béla Palánka 5. Dr. Olasz István Bogsán	1. Dr. Nánássy László ügyvéd Vizakna 2. Dr. Csipkay István ügyvéd Zólyom
1891. év		
1. Istvánffy István Törökbecséről Zentára 2. Gyuracskay Alajos Bazinból Galántára 3. Dr. Herczegh Árpád Késmárkról Eperjesre	1. Dr. Kovaliczky Elek Homonna 2. Salamon Dénes Zenta 3. Zalka Gyula Bazin 4. Dr. Szép Dezső Hódásgról 5. Cseke Gyula Huszt 6. Ambrózy István Késmárk	1. Dr. Bárdió György ügyvéd Sümeg 2. Décsy Lajos ügyvéd Trencsén
1892. év		
1. Védél Károly Gyuláról Mezőkövesdre 2. Dr. Kabdebo Ferenc Fogarasról Marosvásárhelyre 3. Dr. Alföldy Gedeon Zomborról Hódásgról 4. Koczkár Zsigmond Hódásgról Zomborra 5. Nemes Antal Körösbányáról Fogarasra	1. Dr. Friedmann Miksa Nagybittse 2. Dr. Charmant Oszkár Fiume 3. Dr. Matisz Dezső Körösbánya 4. Dr. Keczer Ákos Mezőkövesd	1. Koczkár Zsigmond ügyvéd Hódásgról 2. Dr. Márki János ügyvéd Gyula 3. Hoffbauer Sándor ügyvéd Battonya 4. Széll Ákos ügyvéd Szeged
1893. év		
1. Pleiner Lajos Sásdról Kaposvárra 2. Éder Elek Abaujszántó Miskolcra 3. Ifj. Cholnoky Imre Marcaliról Szatmárnémetire 4. Domahidy Sándor Szatmárnémetiről Marcalira	1. Dr. Barna Lajos Sásd 2. Dr. Kovách Elek Nyiregyháza 3. Kovács Lajos Gyergyószentmiklós 4. Sziklay Zoltán Abaujszántó	1. Dr. Szabó József ügyvéd Hódásgról 2. Szaffka Pál ügyvéd Miskolc 3. Polányi Géza ügyvéd Nagymihály
1894. év		
1. Bolyó Kálmán Kiskörösről Szentesre	1. Magyar Bertalan Topánfalva 2. Jakab Géza Kiskörös 3. Gáthy József Kisvárdra	1. Lénárd Ernő ügyvéd Keszthely 2. Dr. Fitz Pál ügyvéd Oravicabánya 3. Dr. Kasza Sándor ügyvéd Marczali

1895. év		
1. Schilling Rudolf Kolozsivárról Bpestre	1. Dr. Guoth Lajos Felsőőr	1. Bathó János ügyvéd Jászberény
2. Dr. Pohl Károly Dunaszerdahelyről Pozsony	2. Dr. Krasznay Gábor Kisujszállás	2. Pap Sándor ügyvéd Karcag
3. Dr. Sziklay Zoltán Abaujszántóról Kalocsa	3. Dr. Róth Zsigmond Kiskunfélegyháza	3. Dr. Kern Lajos ügyvéd Topolya
4. Dr. Gidófalvi István Szászrégenből Kolozsivárra	4. Dr. Králik Árpád Dunaszerdahely	4. Dr. Vojnich Lajos ügyvéd Zenta
	5. Dr. Sarló Vendel Abaujszántó	5. Drescher Ede ügyvéd Zombor
1896. év		
1. Dr. Fáy Andor Felsővisóról Szászrégenbe	1. Dr. Juszt Dezső Felsővisó	1. Deszkás Gusztáv ügyvéd Szentendre
2. Dr. Kormos Béla Versecről Budapestre	2. Dr. Papp József Bonyhád	2. Móni Gyula ügyvéd Szilágy-Cseh
3. Dr. Cottely Géza Bonyhádról Budapestre	3. Dr. Stamberger Ferenc Budapest V.	3. Buócz Béla járásbíró Versec
4. Mészöly Gerzson Dunaföldváról Körösbányára	4. Dr. Rhorer Géza Budapest VII.	4. Balogh Géza ügyvéd Zilah
5. Dr. Matisz Dezső Körösbányáról Dunaföldvárra	5. Dr. Jeszenszky István Budapest X.	
	6. Dr. Plihal Viktor Ujpest	
	7. Dr. Sziklai Soma Detta	
1897. év		
1. Szabó Imre Csongrádról Kecskemétre	1. Schultz Nándor Abádszalók	1. Schnell Károly ügyvéd Brassó
2. Rupp Zsigmond Bpest II. Bpest V.	2. Dr. Mattiasich Dezső Lugos	2. Szakáll Adorján Gyöngyös
3. Gaszner Lajos Titelről Perlaszra	3. Dr. Kikindai Győző Törökkanizsa	3. Polgár József ügyvéd Hatvan
	4. Kormányi Miksa Vaál	4. Zrumeczky Béla ügyvéd Szolnok
	5. Dr. Hulin Gábor Kunszentmiklós	
	6. Dr. Weselényi Mátyás Igló	
	7. Szathmáry József Szolnok	
1898. év		
1. Deszkás Gusztáv Szentendréről Bpest III.	1. Kánya Gyula Nyárádszereda	1. Dr. Rónay Károly ügyvéd Bpest I.
2. Dr. Geley József Naszód-ról Bánfihunyadra	2. Dr. Kossa Miklós Titel	2. Sebesi Akos ügyvéd Segesvár
	3. Dr. Heinrich István Csongrád	3. Dr. Vastagh Béla ügyvéd Szentendre
	4. Dr. Svastits Benő Nagyszeben	4. Christján Antal ügyvéd Pancsova
	5. Dr. Tolnay Géza Siklós	5. Lám Gyula ügyvéd Técső
	6. Dr. Bodor Ferenc Kézdivásárhely	
	7. Bocskor Lajos Naszód	
	8. Tasnádi Dezső Lócse	
	9. Csorba Géza Szeghalom	
	10. Brünnauer Emil Heves	
	11. Malonyai Sándor Alibunár	
	12. Dr. Tóth Endre Teke	
	13. Horovitz Jakab Marosludas	

1899. év		
1. Lestyán Adorján Székelyhidról Debrecenbe	1. Dr. Szopez Gábor Derecske	1. Ifj. Dr. Demkó Pál ügyvéd Déva
2. Jeszenszky Danó Bpest IV. Bpest X.	2. Dr. Fárnek László Mátészalka	2. Hász Sándor ügyvéd Battonya
3. Dr. Jeszenszky István Bpest X. Bpest IV.	3. Trak Géza Técső	3. Végh János ügyvéd Vaál
4. Móni Gyula Szilágy-csehről Székelyhidra	4. Dr. Halász Ákos Marosilye	4. Bónyi Adorján ügyvéd Margitta
5. Balogh Géza Zilahról Debrecenbe	5. Dr. Bonts Gyula Vajdahunyad	5. Dr. Ferch Ödön ügyvéd Zsombolya
	6. Barcs Béla Kisvárda	6. Hrabovszky István ügyvéd Felsőőr
	7. Dr. Richter Richárd Bazin	
	8. Kropper Gyula Magyarláros	
	9. Dr. Makoviczky Emil Galgócz	
	10. Dr. Makay Pál Szilágycseh	
	11. Nagy Bertalan Szinérváralja	
1900. év		
1. Dr. Charmant Oszkár Fiuméből Bpest VII.	1. Dr. Kiss József Budapest X.	1. Dr. Schlesinger Náthán ügyvéd Rózsahegy
2. Baán Elemér Körösbányáról Selmecebányára	2. Dr. Pallay M. Béla Zilah	2. Dr. Fésüs György ügyész Fiume
3. Dr. Lux Albert Szakolcáról Malackára	3. Dr. Szilágyi János Tasnád	3. Dr. Flatt Viktor ügyvéd Szabadka
4. Dr. Juszt Dezső Felsővisóról Husztra	4. Velsz Emil Ráckeve	4. Pethes Pál Jászapáti
5. Dr. Matisz Dezső Dunaföldváról Körösbányára	5. Dr. Tarnovszky István Szakolcza	5. Beles János ügyvéd Arad
	6. Dr. Angyal Béla Dunaföldvár	6. Nagy József ügyvéd Kiscell
	7. Dr. Nozdroviczky Ferenc Gyöng	
	8. Horváth László Halmi	
	9. Kölgyesi Adrián Antal Hátszeg	
	10. Svastits Zoltán Sárvár	
	11. Dr. Susich István Körösbánya	
1901. év		
1. Móni Gyula Székelyhidról Szilágysomlyóra	1. Bericzky Ottó Felsővisó	1. Kovács Gerő albíró Mócs
2. Török Árpád Világosról Orosházára	2. Dr. Káldi Gyula Szekszárd	2. Sánta Dezső ügyvéd Tasnád
3. Dr. Plihal Viktor Ujpestről Nagykanizsára	3. Dr. Gyarmathy Ernő Borosjenő	3. Mándics József ügyvéd Técső
4. Nemes Antal Fogarásról Tordára	4. Dr. Stettner János Székelyhid	4. Bodrogi Gyula ügyvéd Baja
5. Dr. Kovaliczky Elek Homonna Sátorajhely	5. Dr. Lintner Sándor Hajduböszörmény	5. Dr. Drexler József ügyvéd Csepreg
6. Szakáll Adorján Gyöngyösről Orosházára		

1902. év		
1. Kikindai Győző Törökkanizsáról Nkikindára 2. Szabó Albert Székelyudvarhelyről Bpest VIII. 3. Dr. Kern Lajos Topolyáról Szegedre 4. Jakab Géza Kiskőrösről Ujpestre	1. Dr. Bauszner Guido Fogaras 2. Dr. Fodor Antal Csikszereda 3. Dr. Popovics Aurél Törökkanizsa 4. Dr. Tomka István Homonna 5. Dr. Pápé Dénes Bonyhád 6. Tószóghi Andor Temeskubin 7. Dr. Petrik Igor Torna 8. Dr. Pongrácz Géza Galgóc 9. Dr. Tripolszky Aladár Zenta 10. Dr. Szili János Dunaadony 11. Dr. Horváth Károly Székelyudvarhely	1. Lulyák Antal ügyvéd Privigye 2. Medveczki Sándor tszki bíró Rimaszombat 3. Lehotzky Antal ügyvéd Monor 4. Csathó Lajos albíró Gyöngyös 5. Bottlik Dezső ügyvéd Fehértemplom 6. Sirsich György tszéki bíró Topolya 7. Dr. Zákó István ügyvéd Zenta 8. Dr. Hanny Tódor ügyvéd Kismarton 9. Dr. Lukácsffy István ügyvéd Székelykeresztúr
1903. év		
1. Dr. Hulin Gábor Kunszentmiklósról Kikőrösre 2. Dr. Jedlicska Béla Palánkáról Szegedre	1. Dr. Körössy Bertalan Beszterce 2. Dr. Kollár Győző Szentlőrinc 3. Szabó Zoltán Tenke 4. Dr. Búz Gyula Kunszentmiklós 5. Dr. Örley György Élesd	1. Janits Imre ügyvéd Esztergom 2. Kosztka Gábor alügyész Erzsébetváros 3. Madarász István ügyvéd Pécs
1904. év		
1. Dr. Demkó Pál Déváról Makóra 2. Polgár József Hatvanból Battonyára 3. Dr. Bárdió György Sümegről Kaposvár a 4. Tegye Lajos Körmendről Szombathelyre	1. Dr. Lipcsey Péter Eger 2. Dr. Tarján Béla Tiszafüred 3. Dr. Boór Jenő Bonyhád 4. Dr. Plausich Aladár Nagylak 5. Dr. Reviczky Jenő Palánka 6. Bartha Iván Naszód 7. Dr. Gallusz Sándor Sopron 8. Dr. Szécsi Ferenc Hatvan	1. Báthor Gábor ügyvéd Kunszentmárton 2. Rabár Endre bíró Érsekújvár 3. Dr. Hitsch Károly ügyvéd Trencsén 4. N. Szabó Antal ügyvéd Nagykároly
1905. év		
1. Dr. Mattiachich Dezső Lugosról Hódmezővásárhelyre 2. Zagyva Lajos Mezőtúrról Debrecenbe 3. Dr. Örley György Élesd-ről Berettyóújfalura	1. Dr. Szily Ferenc Sümeg 2. Dr. Kenessey Ferenc Németújvár 3. Dr. Gémesi Imre Billéd	1. Dr. Farkas Béla ügyvéd Déva 2. Molnár Endre ügyvéd Szentgotthárd 3. Dr. Avramesku Pahomius ügyvéd Alibunár

	4. Dr. Nemes József Vajdahunyad 5. Dr. Dunay Endre Naszód 6. Dr. Nagy Béla Élesd 7. Dr. Szontagh Viktor Vasvár 8. Dr. Sternberg Gyula Fehérgyarmat 9. Dr. Apáthy Gyula Körmend	4. Dr. Lurtz Károly ügyvéd Brassó 5. Dr. Hajdu József ügyvéd Mezőtúr
1906. év		
1. Dr. Rudnay Sándor Gödöllőről Malackára	1. Dr. Sáray Bertalan Técső 2. Dr. Pethrych Elemér Tenke 3. Ács Vilmos Ólubló 4. Dr. Gramling László Vámosmikola 5. Jagasich Sándor Ipolyság 6. Dr. Bésán Kornél Buziásfürdő 7. Dr. Ujfalusi Ödön Lőcse	1. Kux Vilmos ügyvéd Zsolna 2. Rezei Fabius ügyvéd Lugos 3. Dr. Teőke Béla ügyvéd Késmárk 4. Dr. Rudnay Sándor ügyvéd Gödöllő 5. Dr. Hübsch Adolf ügyvéd Csacsa 6. Dr. Petricu Kornél albíró Németbogsán 7. Buday Gábor tszéki bíró Brassó 8. Dr. Múlek Lajos ügyvéd Arad 9. Szöllősy István ügyvéd Gödöllő 10. Dr. Balpataky Imre ügyvéd Eperjes 11. Dr. Toldi Béla ügyvéd Pécs
1907. év		
1. Magyar Bertalan Topánfalváról Nagybányára 2. Dr. Králik Árpád Dunaszerdahelyről Nagyszombatra	1. Dr. Koronhály Jenő Szakolcza 2. Dr. Pottyondy Béla Szombathely 3. Dr. Cselley Kálmán Magyaróvár 4. Dr. Matolcsy Sándor Vác 5. Dr. Ónody Kálmán Felsővisó 6. Bocsánczi András Topánfalva 7. Dr. Uhrovits Vendel Dunaszerdahely 8. Dr. Kubinyi János Nagyrőcze 9. Dr. Ifj. Várnay Ernő Ujvidék 10. Dr. Kozma Endre Székelykeresztúr	1. Dr. Bárdio Ferenc ügyvéd Szombathely 2. Dr. Mike Imre albíró Nagyatád 3. Dr. Bottka Győző ügyvéd Aranyosmarót 4. Kuna Jenő ügyvéd Temeskubin 5. Dr. Galánffy János ügyész Debrecen 7. Dr. Molnár Albert ügyvéd Cegléd 7. Dr. Barta Ferenc ügyvéd Turócszentmárton 8. Dr. Balla Emil ügyvéd Csáktornya 9. Noszlopi Gáspár ügyvéd Perlak

1908. év		
1. Kovács Lajos Gyergyószentmiklósról Bethlenre 2. Schilling Ottó Szamosújvárról Désre 3. Makai Pál Szilágycsehről Nagy- szöllős	1. Dr. Gross Tivadar Gyergyószentmiklós 2. Dr. Schreiber Miklós Naszód 3. Dr. Virág Ferenc Facset 4. Dr. Páska Simon Szászrégen	1. Dr. Kovácsi Albert ügyvéd Marosvásárhely 2. Dr. Rusa Ernő ügyvéd Szigetvár 3. Kovács Gábor ügyvéd Szerencs 4. Dr. Hunyor Sándor ügyvéd Tokaj 5. Olay Lajos ügyvéd Karcag 6. Dr. Rottenberg Márton Lugos 7. Usz Gábor ügyvéd Szentgotthárd
1909. év		
1. Báthor Gábor Kunszentmártonról Bpest II. 2. Dr. Szily Ferenc Sümegről Battonyára 3. Polgár József Battonyáról Sümegre 4. Dr. Csathó Lajos Gyöngyösről Nagy- becskerekre 5. Matisz Dezső Körmöcbányáról Vácra 6. Dr. Richter Richárd Bazinból Pozsonyba	1. Dr. Hübner János Körmend 2. Bogdán Lajos Szilágycseh 3. Dr. Nekula Gyula Szeghalom 4. Dr. Horthy István Ilosva 5. Dr. Leidl Emil Gyöngyös 6. Dr. Orosz Endre Kunszentmáton 7. Dr. Paár Lajos Nagyigmánd 8. Dr. Nádosy Gábor Tata 9. Dr. Décsy Aladár Körmöcbánya	1. Scoberda Antal ügyvéd Mezöcsát 2. Dr. Haviár Gyula Szarvas 3. Dr. Streitmann Gyula ügyvéd Jászapáti
1910. év		
1. Kovács Gerő Mócsról Szamosújvárra 2. Dr. Zákó István Zentáról Pancsovára 3. Dr. Hanny Tódor Kismartonból Győrbe 4. Dr. Sírlich György Topolyáról Szegedre 5. Dr. Örley György Berettyóújfaluról Nagyváradra	1. Dr. Duschek Győző Bazin 2. Dr. Schilling Lajos Mócs 3. Dr. Tot Fischer Ákos Szeghalom 4. Dr. Örley Dénes Abádszalók 5. Dr. Csiki László Marosvásárhely 6. Dr. Mester József Tamási 7. Dr. Teleszky Béla Zenta 8. Dr. Hedry Aladár Budapest IV. 9. Dr. Izsó Viktor Csáktornya	1. Dr. Kiss Emil ügyvéd Dárda 2. Dr. Lenárt Ákos ügyv. Nagytapolcsány 3. Dr. Wix Mór ügyvéd Csacza 4. Dr. Nagy Rezső ügyvéd Bethlen 5. Dr. Ligeti Lajos ügyvéd Abrudbánya 6. Dr. Brada Sándor ügyvéd Kismarton 7. Dr. Gergő Izor ügyvéd Topolya 8. Dr. Ammann Arnold ügyvéd Breznóbánya

1911. év		
	1. Dr. Miskolczy Pál Berettyóújfalu 2. Dr. Elbel Tibor Karcag	1. Dr. Berzsenyi Gerő ügyvéd Keszthely 2. Dr. Nagy Mór ügyvéd Kiskunhalas 3. Dr. Tuba János ügyvéd Komárom 4. Dr. Keeskeméthy Béla ügyvéd Ógyalla 5. Dr. Hódy Mózes ügyv. Szabadka
1912. év		
1. Dr. Róth Zsigmond Kiskunfélegyháza Bpest VI. 2. Dr. Puskás Béla Kiskunfélegyházáról Szkereszturra 3. Dr. Kozma Endre Szkeresztúrról Kiskunfélegyházára 4. Dr. Pongrác Kálmán Nyitráról Galgócra 5. Dr. Pongrác Géza Galgócról Nyitrára 6. Nemes Antal Tordáról Topánfalvára 7. Bosánczy András Topánfalváról Tordára 8. Dr. Kiss József Bpest X Bpest VI.	1. Dr. Holitscher Sigfrid Budapest VI. 2. Dr. Horváth Kálmán Székesfehérvár 3. Dr. Füžéressy Dezső Nagymihály 4. Dr. Bognár József Buziásfürdő 5. Dr. Pekker Emil Vál Kisjenő 6. Dr. Palmi Lajos Kisjenő 7. Markó János Rozsnyó 8. Dr. Puskás Béla Kiskunfélegyháza	1. Dr. Beszkid István ügyvéd Nagyszöllős 2. Dr. Fekete László* ügyvéd Derecske 3. Dr. Nosz Gyula ügyvéd Székesfehérvár 4. Dr. Mikosevits Kanut ügyvéd Szeged III. 5. Dr. Halász László ügyvéd Czegléd 6. Dr. Perger Elemér ügyvéd Petrozsén 7. Dr. Király Kálmán ügyvéd Tornaia
1913. év		
1. Dr. Angyal Béla Dunaföldvárról Mohács 2. Dr. Kálmán Antal Szenicéről Bpest X. 3. Beles János Aradról Kisjenőre 4. Dr. Palmi Lajos Kisjenőről Aradra 5. Dr. Fárnek László Mátészalkáról Vácra 6. Dr. Téry Odön Gyulafehérvárról Sopronba 7. Dr. Horthy István Ilosváról Munkácsra	Dr. Lüleý Sándor Dunaföldvár Dr. Májay Dezső Tasnád Dr. Puchlin Kázmér Szenice Dr. Wagner Béla Kecskemét Dr. Kaprinay Endre Mátészalka 6. Dr. Szilágyi János Mármarosziget	1. Dr. Király Géza ügyvéd Gyulafehérvár 2. Dr. Schusztér Frigyes ügyvéd Segesvár 3. Dr. Stern József ügyvéd Budapest III. 4. Kántor Győző ügyvéd Ilosva

*Nem azonos dr. Fekete László budapesti közjegyzővel.

1914. év		
1. Dr. Janits Imre Esztergomból Bpest IX.	1. Dr. Benkő Lajos Losonc	1. Dr. Krenner Zoltán ügyvéd Lippa
2. Dr. Krasznay Gábor Kisujszállásról Esztergomba	2. Dr. Basilides Barna Vágújhely	2. Dr. Vészely János ügyvéd Szakolca
3. Dr. Örley Dénes Abádszalókról Kisujszállásra	3. Dr. Klszák Imre Galánta	3. Dr. Seemayer Károly ügyvéd Versec
4. Dr. Teleszky Béla Zentáról Miskolcra	4. Csala Sándor Abádszalók	4. Földes Béla ügyvéd Apatin
5. Dr. Körössy Bertalan Besztercéről Pozsonyba	5. Dr. Tegzes Gyula Módos	5. Szentiványi Géza ügyvéd Nezsider
	6. Dr. Heppes Béla Nagybánya	6. Dr. Lukács Izsó ügyvéd Topánfalva
		7. Nagy Péter ügyvéd Zenta
		8. Dr. Olsavszky Gyula ügyvéd Nagysomkút
1915. év		
1. Dr. Angyal Béla Mohácsról Pécsre	1. Dr. Barabás Béla Dicsőszentmárton	1. Dr. Schiffbaumer Alfréd ügyvéd Beszterce
2. Dr. Teőke Béla Késmárkról Bpest X.	2. Dr. Róth László Késmárk	2. Dr. Krausz Győző ügyvéd Mohács
3. Arkossy Gyula Dicsőszentmártonról Kolozsvar	3. Dr. Baranyi Antal Kevevára	3. Buday Gyula ügyvéd Nyirbátor
4. Dr. Fekete László* Derecskéről Gödöllőre	4. Dr. Dömötör Sándor Szilágycseh	4. Dr. Brósz László ügyvéd Kassa
5. Dr. Nagy Péter Zentáról Kúlára	5. Gellesich Frigyes Fiume	5. Dr. Ertsey Péter ügyvéd Derecske
6. Csala Sándor Abádszalókról Zentára	6. Dr. Ikrich Arnold Körösbánya	6. Dr. Gavallér Aladár ügyvéd Abádszalók
7. Dr. Susich István Körösbányáról Nagy- becskerekre	7. Dr. Fabinyi Leó Nagyrocze	7. Dr. Ring Béla ügyvéd Vinga
8. Dr. Pallay M. Béla Zilahról Szatmárnémeti		8. Dr. Guthy János ügyvéd Técső
		9. Dr. Buday József ügyvéd Békés
1916. év		
1. Dr. Szécsi Ferenc Hatvanról Erzsébet- falvára.	1. Dr. Szmrecsányi Pál Hatvan	1. Dr. Horváth Kamilló ügyvéd, Déva
2. Dr. Friedmann Miksa Nagybicséről Zsolnára	2. Dr. Róth Aurél Sümege	2. Dr. Román István ügyvéd, Körösbánya
3. Dr. Ikrich Arnold Körmöcbányáról Borosjenőre	3. Dr. Bartha Nándor Zilah	3. Dr. Hajdú Béla tiszti alügyész, Nagybicse
4. Heinrich István Csongrádról Szegedre	4. Dr. Fabuss Béla Galgóc	4. Dr. Mártonffy Bogdán Körösbánya
5. Dr. Szmrecsányi Pál Hatvanból Kassára	5. Dr. Bathó Kálmán Szilágycsehi	5. Dr. Moldován Géza ügyvéd, Kraszna
6. Dr. Lintner Sándor Hajdúböszörményről Debrecenbe	6. Dr. Gröber Aladár Hatvan	6. Dr. Pálffy Gyula ügyvéd, Margitta

*Nem azonos dr. Fekete László budapesti közjegyzővel.

7. Dr. Mártonffy Bogdan Körösbányáról Szilagy- somlyóra	7. Dr. Lenárt Dezső Csongrád	7. Dr. Szabó Lajos ügyvéd, Hbösörmény
8. Dr. Veszely János Szakolczáról Liptó- szentmiklósra	8. Dr. Zechmeister Alajos Szakolca	8. Dr. Csongvay Géza ügyvéd, Székely- keresztur
9. Dr. Puskás Béla Székelykeresztúrról Kiskunfélegyházára		
10. Dr. Berta Ferenc Turócszentmártonról Békésre		
11. Dr. Ammann Arnold Breznóbányáról Turóc- szentmártonra		
12. Dr. Perger Elemér Petrozsényből Duna- földvára		
13. Dr. Róth Aurél Sümegről Tapolcára		
14. Csala Sándor Zentáról Szentesre		
1917. év		
1. Dr. Justh Dezső Husztról Beregszászra	1. Dr. Takács Jenő Sümege	1. Dr. Szilágyi Elek ügyv. Szinérváralja
2. Dr. Tóth Endre Teké- ről Szászvárosba	2. Dr. Kölgyessy Adrián Mihály, Petrozsény	2. Dr. Glück Géza ügyv. Körösbánya
	3. Dr. Milassin Jenő Zenta	3. Dr. Haller Károly ügyvéd, Nagyszent- miklós
		4. Dr. Krausz József bíró Huszt
1918. év		
1. Dr. Beszkid István Nagyszöllősről Érsek- újvárra	1. Polereczky Kálmán Tokaj	1. Dr. Tóth Aladár ügyv. Gödöllő
2. Dr. Déchy Aladár Körmöcbányáról Besztercebányára	2. Dr. Band Lajos Bp. VI. külső	2. Dr. Galambos István ügyv. Ilosva
3. Dr. Kántor Győző Ilosváról Nagyszöllősre	3. Dr. Hajós Béla Ödön Bp. V. külső	3. Dr. Konkoly-Thege Sándor ügyv. Igmánd
4. Dr. Belcsák László Léváról Breznóbányára	4. Dr. Sümeghi László Bp. I. ker.	4. Dr. Pazonyi Elek Imre ügyv. Sajó- szentpéter
5. Dr. Belcsák Sándor Breznóbányáról Lévára	5. Dr. Henyei László Vágsellye	5. Dr. Lovassy Ernő ügyv. Salgótarján
6. Dr. Nádosy Gábor Tatáról Bp. VIII. külsőre	6. Dr. Kiss Péter, Teke	
7. Dr. Barcs Béla Kisvárdára Bp. V.	7. Dr. Szabó István Békés	
8. Horovitz Jakab Maros- ludasról Kisvárdára	8. Dr. Sterner Artur Körmöcbánya	
9. Dr. Paár Lajos Nagy- igmándról Tatára	9. Dr. Baruch Hugó Abaudbánya	

10. Dr. Gröber Aladár Hatvanból Gyöngyösre	10. Pulay Ferenc Bártfa	
11. Dr. Schreiber Miklós Naszódról Kolozsvárra	11. Dr. Pállya Gyula Breznóbánya	
12. Dr. Halász Ákos Marosillyéről Nagy- váradra	12. Dóczy Kálmán Celldömölk	
13. Weisz Bernát Bártfáról Békéscsabára	13. Dr. Kozma György Élesd	
14. Dr. Fabinyi Leó Nagyróczéről Nagy- kátára	14. Monorai Jenő Hatvan	
15. Dr. Nagy Béla Élesdről Temesvárra	15. Csengeri István Marosillye	
	16. Dr. Elekes Károly Marosludas	
	17. Dr. Szotyori Nagy Sándor Nagykálló	
	18. Dr. Balassa Lajos Nagyrócze	
	19. Dr. Török Árpád Naszód	
	20. Dr. Hunyor István Jászapáti	
	21. Dr. Szlávi Kornél Pancsova	
1919. év		
	1. Dr. Lázár Ferenc Bpest V.	1. Dr. Tontsch Alfréd ügyvéd Brassó
	2. Dr. Zámor Rezső Ujpest	
	3. Dr. Kepes János Székesfehérvár	
	4. Schrammel Imre Vasvár	
1920. év		
1. Dr. Nemes József Vajdahunyadról Bonyhádra	1. Dr. Kenessey Kálmán Veszprém	
2. Dr. Fésűs György Fiuméből Ceglédre	2. Dr. Jeszenszky Elek Orosháza	
3. Kölgyessy Adrian Mihály Zircről Ceglédre		
1921. év		
1. Dr. Körössy Bertalan Pozsonyból Bpestre (VIII. külső ker.)	1. Dr. Joannovits Jenő Bpestre	
2. Dr. Fodor Antal Csikszeredáról Bpestre	2. Dr. Markó István Bpestre	
3. Dr. Horváth Kamilló Déváról Kőrmendre	3. Dr. Szathmáry László Szolnokra	
4. Dr. Örley György Nagyváradról Nagy- Kanizsára	4. Dr. Horvát Béla Devecserre	

5. Dr. Földes Béla Apatinról Hmvasár- helyre	5. Dr. Szegheő Gyula Mórra	
6. Dr. Ónody Kálmán Felsővisóról Salgó- tarjánba	6. Dr. Berzsenyi László Keszthelyre	
7. Dr. Lukács Izsó Topánfalváról Bajára	7. Dr. Teller Antal Jászberényre	
8. Dr. Izsó Viktor Csáktornyáról Csornára		
9. Dr. Rottenberg Márton Lugosról Kapuvárra		
10. Dr. Gémesi Imre Billédről Csepregre		
11. Dr. Kozma György Nagyigmándról Alsólendvára		
12. Dr. Lovassy Ernő Salgótartjánból Nagy- igmándra		
13. Bodor Ferenc Kézdivásárhelyről Veszprémbe		
14. Dr. Zechmeister Alajos Szokolczáról Kun- szentmártonba		
15. Dr. Konkoly Thege Sándor Nagyigmándról Pápára		
1922. év		
1. Dr. Pálffy Gyula Margittáról Pécs- váradra		
2. Dr. Moldován Géza Krasznáról Abád- szalókra		
3. Dr. Csongvay Géza Székelykeresztúrról Tiszalókra		
4. Dr. Bognár József Buziásfürdőről Rétságra		
5. Dr. Miiassin Jenő Zentáról Kalocsára		
6. Dr. Nagy Béla Temesvárról Makóra		
7. Dr. Déchy Aladár Besztercebányáról Bpest II.		
8. Dr. Horváth Károly Székelykeresztúrról Kecskemétre		

1923. év		
1. Dr. Králik Árpád Nagyszombatrol Bpest VI.	1. Mikó Kálmán Vámosmikolára	
2. Baranyi Antal Keveváról Battonyára	2. Dr. Csonka Zeno Tabra	
3. Dr. Májay Dezső Zircről Kaposvárra	3. Dr. Zimmermann Arthur Zirzre	
4. Dr. Szilágyi János Mármaroszigetről Bajára		
5. Dr. Guthy János Técsőről Dombovára		
6. Dr. Henney László Vágselyéről Sopronba		
1924. év		
1. Dr. Lénárt Dezső Csongrádról Sopronba	1. Dr. Csányi László Szekszárdra	
2. Dr. Henney László Sopronból Csongrádra		
3. Dr. Pethrych Elemér Tenkéről Ócsára		
4. Dr. Balassa Lajos Nagyrocéről Ócsára		
1925. év		
1. Svastits Benő Nagy- szebenből Battonyára	1. Dr. Cholnoky Imre Bpest IV.	
2. Dr. Haller Károly Nagyszentmiklósról Kiskunfélegyházára	2. Dr. Keresztes Gyula Gyulára	
3. Dr. Benkő Lajos Losoncról Ceglédre	3. Dr. Jakab Lajos Igalra	
4. Dr. Szentiványi Géza Nezsiderről Gödöllőre	4. Dr. Cseresnyés Jenő Lengyeltóti	
5. Dr. Horthy István Munkácsról Gyöngyösre	5. Dr. Pesthy Iános Nagykörösre	
6. Dr. Szlávi Kornél Pancsováról Mohácsra	6. Szily Kálmán Vasvárra	
7. Dr. Glatz Lajos Somorjáról Szent- gotthárdra	7. Dr. Barcs Ernő Bpestre (Lipót-körúton túl)	
8. Dr. Klszák Imre Galántáról Szirákra	8. Dr. Szemerjay Petrán Tibor Bpestre VII. külső ker.	
9. Dr. Kozma György Alsólendváról Zala- egerszegre	9. Dr. Petró Béla Bpestre (VIII. külső ker.)	
10. Dr. Schreiber Miklós Kolozsvárról Kecskemétre	10. Dr. Csomasz Béla Dunavecse	
11. Dr. Hódi Mózes Szabadkáról Bácsalmásra	11. Dr. Békésy Jenő Hajduszoboszlóra	

12. Dr. Körössy Bertalan Bpest VIII. külső ker. Bpest VIII. belső ker.	12. Dr. Szőke Jenő Szentésre	
13. Dr. Tot Ákos Szolnokról Kecse- métre		
14. Dr. Schreiber Miklós Kecskemétről Szolnokra		
15. Somogyi Gyula Nyiregyháza Gyöngyösre		
16. Dr. Horthy István Gyöngyösről Nyir- egyházára		
17. Mihálkovicz Tivadar Györből Vasvárra		
18. Dr. Szily Kálmán Vasvárról Győrbe		
19. Dr. Richter Richárd Pozsonyból Bpestre (VII. belső ker.)		
20. Dr. Palmi Lajos Aradról Bpestre (V. külső ker.)		
21. Dr. Szilágyi Elek Szinérváraljáról Püspökladányra		
22. Dr. Ikrich Arnold Borosjenőről Szeg- halomra		
23. Dr. Horváth Kamilló Körmendről Bpestre (VII. ker.)		
24. Dr. Lukács Izsó Bajáról Bpestre (VII. ker.)		
25. Dr. Lovassy Ernő Nagyigmándról Bajára		
26. Dr. Keresztes Gyula Gyuláról Gyulára (Marki János helyére)		
27. Dr. Tarján Béla Tiszafüredről Gyulára		
1926. év		
1. Dr. Henney László Csongrádról Szentésre	1. Dr. Fekete László Bpest. (II. ker.)	1. Dr. Olchváry László ügyv. Kisvárdára
2. Dr. Szőke Jenő Szentésről Csongrádra	2. Dr. Samassa János Tiszafüred	
3. Dr. Bognár József Rétságáról Mezőturra		
4. Dr. Mattiassich Dezső Hódmezővásárhelyről Rétságra		
5. Dr. Kozma György Zalaegerszegről Hódmezővásárhelyre		

6. Dr. Zimmermann Arthur Zircről Körmendre		
7. Dr. Samassa János Tiszafüredről Salgótarjánba		
8. Dr. Onódy Kálmán Salgótarjánból Tiszafüredre		
9. Dr. Fodor Antal Bpestről (II. ker. külső) Bpestre (II. ker. Lánchíd)		
10. Dr. Fekete László Bpestről (II. ker. Lánchíd) Bpestre (II. ker. külső)		
11. Dr. Belcsák Sándor Léváról Nagyigmándra		
12. Dr. Szotyori Nagy Sándor Nagykállóról Kisvárdára		
13. Dr. Olchváry László Kisvárdáról Nagy- kállóra		
14. Dr. Cottely Géza Bpestről Kiskunfélegy- házára.		
15. Dr. Haller Karoly Kiskunfélegyházáról Bpestre		
16. Dr. Milassin Jenő Kalocsáról Bajára		
17. Dr. Lovassy Ernő Bajáról Kalocsára		
18. Dr. Cseresnyés Jenő Lengyeltótiából Zircre		
19. Dr. Berzsenyi János Zircről Lengyeltótira		
1927. év		
1. Dr. Nemes Bertalan Rétságáról Miskolcra	1. Dr. Östör Lajos Csepregre	1. Dr. Fehérváry Dezső ügyv. Bajára
2. Dr. Samassa János Salgótarjánból Rétságra	2. Jakab Zoltán Igalra 3. Kiss Lajos Salgótarjánba	
1928. év.		
1. Dr. Lénárt Dezső Sopronból Bpestre (III. ker.)		1. Dr. Hanny Andor ügyv. Lengyeltótira
2. Dr. vitéz Tóth Aladár Gödöllőről Bpestre (VIII. ker. külső)		2. Dr. Csiky Ödön ügyv. Sárbogárdra
		3. Dr. Keck László ügyv. Siklósra
		4. Dr. Mike Lajos ügyv. Esztergomba

		5. Dr. Tarajosy Sándor ügyv. Bácsalmásra
		6. Dr. Kovácsy Zoltán ny. jbiró Letenyére
		7. Dr. Sárközi Sándor ügyv. Bpestre (III.)
1929 év.		
1. Dr. Östör Lajos Csepregről Sopronba	1. Dr. Rónay Tibor Vásárosnaményra	1. Dr. Koncsik Béla ügyv. Jászberényre
2. Dr. Kovácsy Zoltán Letenyéről Kiszpestre	2. Dr. Bogdán Ernő Ujpestre	2. Dr. Kovács Nagy Sándor ügyv. Gödöllőre
3. Dr. Rónay Károly Bpestről Vásáros- naményra	3. ifj. Dr. Fésüs György Kiskunhalasra	3. Dr. Csemesz Dénes ügyv. Letenyére
4. Dr. Rónay Tibor Vásárosnaményból Bpestre (I. ker.)	4. Dr. Pirk Ede Szirákra	4. Dr. Janka Sándor ügyv. Vásárosnaményba
	5. Dr. Tellmann Sándor Csepregre	5. Dr. Héderváry Lehel Ujpestre
	6. Dr. vitéz Haviár Gyula Gyomára	6. Dr. Jármy Béla ügyv. Kisvárdára.
	7. Dr. Hirmann Ferenc Abádszalókra	
	8. Dr. vitéz Durkó Sándor Enyingre	
1930. év		
1. Dr. Belcsák Sándor Nagyigmándról Komáromba	1. Dr. Zakariás János Balatonfüredre	1. Dr. Kovács Géza ügyv. Kiskunhalasra
2. Dr. Lénárt Dezső Bpestről (III. ker.) Bpestre (VI. ker.)	2. Dr. Czinder Jenő Szerencsre	
1931. év		
1. Dr. Henyey László Szentesről Igalra	1. Dr. Meixner László Vácra	Dr. Mazor Elemér ügyv. Békéscsabára
2. Dr. Jakab Zoltán Igalról Szentesre	2. Dr. Gálffy Ferenc Békéscsabára	2. Dr. Paczolay Károly ügyv. Rétságra
3. Dr. Glatz Lajos Szentgotthárdról Békéscsabára	3. Dr. Antal Gyula János Békéscsabára	3. Dr. Morvay Zsigmond ügyv. Sárbogárdra
4. Dr. Gálffy Ferenc Békéscsabáról Szentgotthárdra	4. Dr. vitéz Barna Lajos Sásdra	4. Dr. Homoki Nagy László ügyv. Kiskunfélegyháza
5. Dr. Csiky Ödön Sárbogárdról Székesfehérvárra		5. Dr. Kiss Aurél ügyv. Vasvárra
6. Dr. Samassa János Rétságáról Zalaeger- szegre		6. Dr. Sziller Péter ügyv. Balassagyarmatra
7. Dr. Morvay Zsigmond Sárbogárdról Debrecenbe		7. Dr. Tanay Tibor ügyv. Jászberénybe
8. Bathó Kálmán Jász- berényből Budafokra		8. Dr. Csák Szilárd ügyv. Sárbogárdra
		9. Dr. Iváncsy István ügyv. Paksra

Az 1918. évtől 1927. évig bezárólag történt áthelyezések és kinevezések egyrészt a különleges viszonyokban, másrészt a menekülésre kényszerített közjegyzők elhelyezésében találnak magyarázatot.

Közlemények.

Halálozások. Mély részvétellel értesült a magyar közjegyzői kar arról, hogy érdemes kartársunk, *Jeszenszky Elek* dr. orosházai kir. közjegyző április hó 24-én elhalálozott. A szegedi kir. közjegyzői kamara ebből az alkalomból a következő gyászjelentést adta ki: „A szegedi kir. közjegyzői kamara mély fájdalommal jelenti mindenki által szeretett értékes tagtársának, *Jeszenszky Elek* orosházai kir. közjegyzőnek f. hó 24-én történt váratlan elhalálozását. Szeged, 1932. április 25. Emlékét kegyelettel őrizzük!” — Őszinte részvétellel kell megemlékeznünk továbbá a magyar közjegyzői kar egyik érdemes szeniorjának *Baditz Lajos* volt csornai közjegyző, a szombathelyi kamara volt elnökének elhalálozásáról is. *Baditz Lajos* a karnak az intézmény megalkotása óta, 1875. augusztus 1-től kezdve 46 éven át volt tagja, mint csornai kir. közjegyző. Hosszú éveken át titkára volt a szombathelyi kamarának, később pedig 18 éven át volt annak agilis elnöke. 1922. évben mondott le közjegyzői állásáról azért, hogy az akkor jelentkezett menekült közjegyzőknek helyet adjon. Lemondása után a csornai közjegyzőségből Kapuvár székhellyel még egy közjegyzőséget szerveztek s így *Baditz* állásán két közjegyző helyezkedhetett el. Nyugalomba vonulása után, mint Sopron vármegye egyik legnagyobb birtokának tulajdonosa, gazdasági ügyei intézésének szentelte életét. *Baditz Lajos* a szombathelyi kamarának, rokonszenves modora, kiváló képességei, mindenben tanúsított jóakarató kartársi együttérzése alapján mindig általános tiszteletnek örvendett illusztris tagja, vezetője volt, aki mint kiváló magánjogász jogirodalmi téren is értékes munkásságot fejtett ki. Sopron vármegye társadalmi életében is vezető pozíciót töltött be s minden közérdekű megmozdulásnak lelkes támogatója volt. Az 1930. évi szombathelyi vándorgyűlésen, mint a kar egyik igen szimpatikus nesztorának meleg ünneplésben volt része. Temetésén *Pottyondy Béla* dr. kamarai elnök vezetése alatt a szombathelyi kamarának több tagja jelent meg. *Baditz Lajos* dr. elhunytáról a szombathelyi kamara a következő gyászjelentést adta ki: „A szombathelyi kir. közjegyzői kamara mélyen gyászolja szeretett és nagyrabecsült volt elnökének, illetve díszelnökének, szentkirályszabadjai *Baditz Lajos* kir. tanácsos, kir. közjegyző úrnak családi kastélyában, sopronmegyei Szilsárkányban 1922. évi május hó 20-ik napján, 82 éves korában

történt elhunytát. Több évtizeden át fáradozott a közjegyzői intézményért. Mindig lelkes harcosa volt a kari érdekeknek. Ezért hálával és kegyelettel megfogjuk őrizni emlékét. Szombathely, 1932. május havában.“

Áthelyezések. Az igazságügyminiszter *Paczolay Károly* dr. rétsági kir. közjegyzőt a *Jeszenszky Elek* dr. elhalálozásával megüresedett orosházai kir. közjegyzői állásra helyezte át. — Ugyancsak az igazságügyminiszter *Csala Sándor* szentesi és *Mikó Kálmán* dr. vámosmikolai kir. közjegyzőket saját kérelmükre kölcsösen áthelyezte.

Galánffy János dr. jubileuma. Az idő bizonyos határozott mennyiségének elmúlásában jelentkező jubileumok az egyén tevékenységétől, annak minősége és értékétől függetlenek. A jubileumokat tehát külön egyéni érdemként elkönnyelni nem lehet. Ott azonban, ahol az egyén értéke kiemelkedő, tehetsége, képességei az átlagos nivót meghaladják, kétségtelenül rokonszenves alkalmat nyújtanak a jubileumok arra, hogy a jubiláns érdeme megrögzítettessék, munkásságának, életének eredményei a nagyobb nyilvánosság reflektorával megvilágíttassanak. Az aránylag kis létszámú magyar közjegyzői kar a kiemelkedő egyéniségeknek elég tömegével rendelkezik. Ezek között az egyéniségek között is az élen haladók között van *Galánffy János* dr. a debreceni kamara elnöke, aki ez év június havának első felében érkezik el közjegyzői működésének 25, kamarai elnökké való megválasztásának 15-ik évfordulójához. *Galánffy János* dr. a vir integer vitae scelerisque purus klaszikus megtestesítője, a fenkölt nemes gondolkodás követésre méltó példája, az állása díszét és tekintélyét fáradhatatlan és értékes munkássággal megvédő, sőt emelő magyar közjegyző, a kamara és a kari általános érdekek szorgalmas, ügybuzgó, nagytudású és fáradhatatlan előharcosa, aki sok közérdekű tevékenysége közül különösen a közjegyzői nyugdíjintézet céltudatos előkészítésével s annak megfelelő megvalósításával szerzett elévülhetetlen érdemeket. Jellemzi nemes gondolkodását, hogy ő, aki szintén mint extraneus került a közjegyzői karba, minden aktuális alkalommal őszintén hangoztatja, hogy megfelelő gyakorlat nélkül a pályán zökkenés nélkül való tevékenységet kifejtteni nem lehet s a kötelező közjegyzői gyakorlatnak saját tapasztalatai alapján való rendíthetetlen hiva. A magyar közjegyzői kar *Galánffy János* dr.-t kettős jubileumán nagyrabecsüléssel, hálával, szeretettel és jogos büszkeséggel köszönti. Ad multos annos!

Kamaraközi értekezlet. *Janits* Imre dr. a budapesti kir. közjegyzői kamara elnöke május hó 14-én d. e. fél 9 órára Budapestre a kamara helyiségébe kamaraközi értekezletet hívott össze, amelyen a vezető elnökön kívül megjelentek Demkó Pál dr., Fekete László dr., Galánffy János dr., Holitscher Szigfrid dr., Körössy Bertalan dr., Lázár Ferenc dr., Madarász István dr., Örley Dénes dr. Östör Lajos, dr., Pottyondy Béla dr., Telmann Sándor dr. Az értekezlet tárgya az igazságügyminiszternek a díjszabás egyes tételeinek módosítása tárgyában a kamarákhoz intézett leirata volt, amelyre vonatkozólag az értekezlet azt határozta, hogy a kamarák véleményének felterjesztésére augusztus hó elsejéig kér halasztást. Az értekezleten egyébként a leiraton kívül a kart érdeklő aktuális kérdéseket behatóan megvitatták.

Árvaszéki másolatok. A m. kir. belügyminiszter 130200—1932. B. M. szám alatt kiadott körrendeletével a hagyaték tárgyalási jegyzőkönyvek elkészítése és díjazásának ügyében a gyámhatóságokat új eljárásra utasította. A körrendeletnek közjegyzői gyakorlatot érintő része a következő: „Minthogy pedig az esetek túlnyomó részében a felek között osztályegyezség jön létre, az árvaszék a legtöbb esetben a hagyatéktárgyalási jegyzőkönyvnek kivonatos másolatát megkapja, minek következtében a jegyzőkönyv teljes szövegére nincs is szüksége. Bizonyos esetekben azonban az árvaszéknek mégis szüksége lehet a hagyatékban érdekelt ... érdekeinek védelme szempontjából a hagyaték tárgyalási jegyzőkönyv teljes szövegére. Ilyen kivételes esetekben indokoltnak tartom, hogy az árvaszék a hagyaték tárgyalási jegyzőkönyvet kiadóhivatala által egész terjedelmében hivatalból lemásoltassa. Ha pedig a tárgyalási jegyzőkönyvnek hivatalból való sürgős lemásolása bármilyen okból nehézségbe ütközik, viszont a kiskorú vagy gondnokolt vagyoni viszonyai a másolási költségek viselését megengedik és ha a törvényes képviselő is hozzájárul ahhoz, hogy ez a költség az általa képviselt ... vagyonából megtéríttessék, ebben az esetben az árvaszék a tárgyalási jegyzőkönyv hiteles másolatát a kiskorú vagy gondnokolt költségére akár a közjegyzőnél megrendelheti, akár külön díjazásért saját közegeivel elkészíttetheti. — . . . E rendeletem kiadásával egyidejűleg a 40311/1901. B. M. számú körrendeletet hatályon kívül helyezem.“ A körrendelet rendelkezéseire figyelemmel a gyámhatóságoknál a másolatok kérdésében végleges gyakorlat még nem alakult ki, annál kevésbé, mivel értesülésünk szerint több gyámhatóság felterjesztéssel élt a belügyminiszterhez

a körrendelet megfelelő módosítása iránt arra hivatkozással, hogy a kiskorúak vagy gondnokoltak érdekeinek védelme szempontjából a gyámhatóságoknak a hagyaték tárgyalási jegyzőkönyvek másolataira a legtöbb esetben szüksége van s azt a jelenlegi viszonyok között saját közegeivel el nem készíttetheti. Mindezekre tekintettel az előbbi gyakorlat visszaállítását kérték.

Az árvaszéki másolatok kérdésében Pest-Pilis-Solt-Kiskun vármegye árvaszéke: 50/eln. 1932. szám alatt határozatot hozott, amelyet ideiglenes tájékoztatásul — remény van ugyanis a fentiek szerint a belügyminiszteri körrendelet megváltoztatására — az alábbiakban közlünk:

„A m. kir. belügyminiszter úrnak 130.200/1932. sz. a. kiadott közrendelete a feleket terhelő költségek lehető csökkentése céljából a kir. közjegyzők által a hagyatéktárgyalási jegyzőkönyvekről az árvaszék hivatalos használatára másolatok készítését eltiltja, illetőleg ezen árvaszéki másolatok készítését a legkivételesebb esetekre korlátozza. Tekintettel arra, hogy a rendelkezésre álló munkaerők hiánya miatt a hagyaték tárgyalási jegyzőkönyveknek az árvaszéki kiadóhivatal által való lemásoltatása nehézségekbe ütközik, viszont vannak esetek, amikor a jegyzőkönyv teljes szövegű másolata az érdekelt kiskorú vagy gondnokolt, további jogvédelme szempontjából nem nélkülözhető és azt a hagyaték átadása alkalmával közlendő kivonat sem pótolja, a fent körülírt belügyminiszteri körrendelet szemmeltartásával és annak kiegészítéseképpen megállapítjuk, hogy az árvaszéki másolat elkészítendő és a hagyatéki iratokhoz csatolandó:

1.) Oly esetben, amikor a felek között a hagyaték tárgyalása során egyesség létre nem jött és így perreutasításnak van helye.

2.) Oly esetben, amikor az átadás alapjául szolgáló megegyezés létrejött ugyan, de a tárgyalás során a hagyaték állagára vagy az öröklési jog terjedelmére nézve olyan jogviták merültek fel vagy olyan kijelentések történtek, amelyek a kiskorú vagy gondnokolt jogának esetleg a hagyatéki eljáráson kívül való érvényesítésére befolyással lehetnek, de a dolog természeténél fogva az elkészítendő kivonat szövegébe bele nem foglalhatók.

3.) Oly esetben általában, amikor a hagyaték cselekvő értéke 20.000 P-t meghalad.

Megkeressük ennél fogva a kir. közjegyző urakat, hogy ezen 1-3 pontokban körülírt esetekben árvaszéki másolatokat továbbra

is csatoljanak — egyéb esetekben pedig az árvaszéki másolatok elkészítését mellőzzék. Kelt Budapesten, Pest-Pilis-Solt-Kiskun vármegye árvaszékének 1932. évi május hó 19-én tartott teljes ülésében.

Halász Bálint s. k. elnök.
P. H.

Osztrák közjegyzői összejövétel. Az osztrák közjegyzők és helyettesek szokásos évi összejövételét ez idén június hó 25 és 26 napjain a wieni közjegyzői kamara rendezí, amely az összejövétel érdekes összeállítású progjammját közlő meghívót most küldte szét. A meghívó szerint június 25 napján délelőtt a Wien felett fekvő Duna part idillikus környékére, Wachaubá lesz autó kirándulás, délután pedig ugyancsak a Wien mellett fekvő Kobenzl környékét tekintik meg az összejövétel résztvevői, ahol ugynevezett „Heurigenabend“-et tartanak. Június 26 napján délután a Wienerwaldba lesz autókirándulás, este pedig társasvacsora. A vendégeket az Oesterreicher Hofban szállásolják el, ahol a szoba árak 6.50 sillingtől kezdődnek. A wachau autókirándulás költsége 12 silling, a dürnsteini ebéd költsége 3.70 silling, a wienwaldi autótú 10 silling s ugyanannyi a 26-án tartandó társas vacsora költsége is. Az összejövetelel semmiféle hivatalos előadás vagy értekezés nem lesz s az tisztán a társadalmi érintkezés céljait szolgálja. Az összejövetelel a német és csehszlovák közjegyzők is részt vesznek s a wieni kamara meghívta arra a magyar közjegyzői kart is. A nemzetközi kartársi érintkezés ápolása céljából kívánatos volna, ha az összejövetelel magyar közjegyzők is részt vennének. Jelentkezni kell június 10-ig annak a megjelölésével, hogy a jelentkező igényt tart-e elszállásolásra is s hogy a program minden vagy melyik részén kíván részt venni. A magyar közjegyzők jelentkezését a részvétel egységességének biztosítása érdekében a közlöny szerkesztősége közvetíti, ahova is a jelentkezések június hó 8-ig beküldendők. Az összejövétel egyéb részleteire vonatkozólag ugyancsak a szerkesztőség készséggel ad felvilágosítást.

Lavina. E közlöny múlt számában Balassa Lajos kir. közjegyző egy szellemes közleményben emlékezett meg Pest vármegye árvaszékének az 5100/1931. M. E. számú rendelet alapján ujabban inaugurált arról a gyakorlatáról, amely szerint azoknál a hagyatéki ügyeknél, ahol az örökösödési és vagyonátruházási illeték az 50 P összeget meg nem haladja s így az bélyegjegyekben rovandó le, a gyámhatósági jóváhagyást mindaddig, amíg az illeték leróva

nincs, nem foganatosítja s az iratokat a közjegyzőhöz küldi vissza. E közleményünkhöz fűzött kommentárunkban megemlékeztünk azokról az anomáliákról, amelyek e gyakorlat fenntartása esetén előállnak, különösen abban az irányban, hogy az iratok hol tartassanak nyilván. Közöltük azt az álláspontunkat, hogy az ilyen hagyatéki ügyek iratait a közjegyző nem őrizheti s azok más megoldás hiányában a bírósághoz terjesztendők be. Megjegyeztük azt is, hogy ezt az álláspontot a budapesti központi járásbíróóság hagyatéki referensei is osztják. Ez a megállapításunk annyiban rektifikálásra szorul, amennyiben ez a felfogás csak az egyik referens még ki sem alakult álláspontjának felel meg. A kifejezésre juttatott álláspontunkat változatlanul fenntartjuk ezek után is, örvedetesen jelezzük azonban, hogy a vita immár akadémikus térére helyeződött át, mivel — értesülésünk szerint — Pest vármegye árvaszéke álláspontját máris revideálta s a jövőben a hagyatéki megállapodások jóváhagyását nem fogja az illeték bélyegeken való lerovásától függővé tenni. Készséggel koncedáljuk az árvaszék szóvátett gyakorlatának azt a nemes intencióját, hogy a kiskorúak és a gondnokoltak a birságtól megkíméltesse: amikor azonban e gyakorlatnak, amely különben is az 5100/1931. M. E. rendelet 68. §. 7. bekezdésének kissé erőszakolt magyarázatán alapszik, ilyen súlyos zavarokat okozó következményei lehetnének, az árvaszék álláspontjának reviziója mindenképpen helyeselhető.

Kartoték lapok hitelesítése. A kartoték lapokra vonatkozólag a legutóbbi számban megjelent közlemény tekintetében megjegyzendőnek találom, hogy a kartoték lapok tapasztalatom szerint nem magukban állanak, hanem mindig szabályszerűen vezetett kereskelmi könyvnek kiegészítő részét képezik, úgy hogy nem látok akadályt arra nézve, hogy az azok alapján készített másolatok megfelelően hitelesítve, telekkönyvi bejegyzés alapjául ne szolgálhatnának. Amikor ilyen ügyben először fordultak hozzám, tájékozásul a Révay-féle lexikonban foglalt adatok szolgáltak nekem. Ezekben pedig az van írva, hogy a Hincz-rendszer bekötött alapkönyv mellett a főkönyv és a folyószámla könyv számláit különböző színű kartoték lapokon vezeti. Ezeket a lapokat a napló megfelelő oldala és külön szerkesztettel beilleszthető indigó papír alá helyezik, úgy, hogy az alapkönyvbe és a számla lapra való bevezetés egyetlen kézírással megy végbe. Az alapkönyvek és a számlalapok között elírási hibák tehát ki vannak zárva. Ilyen körülmények között aggály nélkül a következő záradékkal hitelesítettem a nekem bemutatott könyvkivonatot:

Tanusítom, hogy ez a könyvkivonat a . . . helybeli bej. cég részéről nekem felmutatott „kivonati könyvének“, amely szabályszerűen van vezetve és minden hitelességéhez megkivánt törvényes keléssel el van látva, . . . lapján foglalt összesítő bejegyzésekkel megegyező és hivatalos felülbélyegzéssel ellátott s nekem felmutatott kartoték lapon (Hincz-rendszer) olvasható vonatkozó tételekkel mindenben megegyezik. Azóta ismételtelen hitelesítettem különböző helybeli cégek részére könyvkivonatokat, amelyek bizonyára telekkönyvi bejegyzésben részesültek, mert eddig senki sem panaszkodott, hogy az ilyen módon hitelesített könyvkivonattal célt nem ért volna. *Dr. Fésüs György* Cegléd.

A közleményben foglaltakra meg kell jegyeznünk, hogy amennyiben az ott jelzett kartoték rendszerű könyveléssel kapcsolatos kartoték lap hitelesítéséről van szó, úgy a közlemény írójának álláspontját mi is osztjuk. Ez a kartoték könyvelési rendszer azonban alig van gyakorlatban s leginkább divik ami egyben a kezelés szempontjából a legkönnyebb és a legelőnyösebb, is az a rendszer, ahol minden fő, alap vagy folyószámla könyv nélkül csak a kartotéklapokon vezetik elkönyvelendő tételeket a legjobb esetben akként, hogy a szabályszerű könyvben csupán egy összesítő tételutalás van a kartoték lapokra. Ilyen esetekben tehát Krts. 90. §-a alapján való hitelesítést alkalmazni nem lehet s csupán egyszerű másolat hitelesítéséről lehet szó, amely hiteles másolat viszont telekkönyvi előjegyzés alapját nem képezheti. A kérdés különben kielégítően megoldható s a gyakorlatban rendszerint ezt is teszik, vagyis ha hitelesítendő kivonati tételt külön át, vagy bevezetik az illető cég valamely szabályosan vezetett kereskedelmi könyvébe s ekkor természetesen a 90. §. alapján való hitelesítés akadálytalanul eszközölhető. Szerk.

Reform-törekvések az osztrák közjegyzőségben. A világháború után nem ugyan magába a közjegyzői működésbe, hanem a kar szervezetébe lényeges újítást hozott az 1921. július 1-én kelt novella (Bundesgesetzblatt No. 375.) különösen azért, hogy a kari igazgatásban a jelölteket is részesítette, a közjegyzői testületet két részre osztotta: a közjegyzők és a jelöltek testületére, a jelölteket bizonyos számmal a kamarákba is tagokul kell beválasztani, végül az összes kamarák tagjaiból a kari érdekek képviselőtére létesítette a közjegyzői kamarai kiküldöttek gyűlését. Ez hivatalos szerv. Nálunk a kamaraközi értekezletekben találjuk némi utánpótlását. Mindenesetre furcsa jelenség, hogy a kar hatósági szer-

vezetében való részeltetés dacára a közjegyzői hatáskörben a jelöltek, mégha helyettesítésre képesítve vannak is, a helyettesítés tényleges gyakorlásának esetein kívül, teljesen jogtalanok és önállóan a legcsekélyebb teendőt sem végezhetik. A világháború befejezése óta az osztrák igazságügy pártpolitikailag mindig szélsőséges irányzatú kezekben volt, csak legújában a második Buresch-kormány alatt jutott keresztényszocialista kézbe. Az igazságügyi kormánypolitika a közjegyzői hivatással szemben elfogult volt és elfogultak voltak a mindenkorai igazságügyminiszter által kinevezett bíróságok is a legfelső fórumtól a legalsóig. Viszont az osztrák közjegyzői kar szervezeteit a többi igazságügyi hatóságokkal szemben nagymérvű alázatosság és gerinctelenség jellemezte. Ennek a kar életére és jogaira nézve kedvezőtlen helyzetnek megváltoztatása iránt hatalmas mozgalom keletkezett, melynek megindítója a Linzben székelő felsőausztriai közjegyzői kamara volt. Ez a kamara rövid idő előtt végrehajtó bizottságot választott, melynek feladata a kari érdekek célirányos képviselőjét egyrésztől pozitív javaslatok és törvényhozási reformok kidolgozása, másrésztől a kartársak között szoros érintkezés létesítése által lehetővé tenni, úgy hogy a kari politika taktikája egységes felfogás vezetése alá kerüljön. A linzi kamara elhibázottnak tartja a kamarai kiküldöttek eddigi tanácskozásait, mert ezeknek súlyos hibájuk, hogy előkészület és beható tanácskozás nélkül foglaltak állást kari kérdésekben, melyek így gyakran nagyon elhamarkodott elintézészt nyertek. A végrehajtó bizottság megtisztelő felszólítása következtében az alulírott lesz május havában Bischofshofenben eme gyönyörű alpesi vidéken megtartandó, független közjegyzői társadalmi gyűlés előadója, két kiváló fontosságú kérdésben és pedig 1.) a birói megbízatások, 2.) a nemzetközi közjegyzői jog létesítése kérdésében. A végrehajtó bizottság tudja, hogy megtisztelő felszólítása magyar embert ért és én, aki soha egy pillanatig sem szüntem meg nemzetemhez ragaszkodni, büszkén hozom megbízásom tényét a magyar közjegyzőség tudomására, melyet nem fogok késni a gyűlésen hozandó határozatokról és általában a gyűlés lefolyásáról értesíteni.

Dr. Kubinyi Elek németújvári közjegyző.

Kihirdetett törvények.

Az 1932. évi I. t. c. egyes vármegyék területi változásáról.

Az 1932. évi II. t. c. az önkormányzati testületek háztartásának hatályosabb ellenőrzésére vonatkozólag az 1927. V. t. c. III. fejezetében foglalt rendelkezések érvényességéről.

Az 1932. évi III. t. c. az országgyűlési képviselő választók névjegyzéke kiigazításának egyszerűsítéséről.

Rendeletek.

50.170/1932. P. M. sz. Az idegen államok pénznemeiben megállapított értékeknek az illetékek továbbá a fényűzési és általános forgalmi adó megállapítása szempontjából pengőértékre történő átszámítása.

11.000/1932. I. M. sz. A cégjegyzékbe bejegyzések közzétételéért fizetendő díjakra vonatkozó rendelkezések egységes szerkezetbe foglalásáról.

2.030/1932. M. E. sz. Az egyenesadóra és illetékekre vonatkozó törvényes rendelkezések kiegészítéséről és módosításáról.

75.668/1932. K. M. sz. A levélszekrény útján feladott ajánlott küldemények feladóvevényeinek kiszolgáltatása.

17.000/1932. B. M. sz. Az országgyűlési képviselő választók névjegyzék kiigazításának egyszerűsítéséről szóló 1932. III. t. c. végrehajtása.

1.820/1932. M. E. sz. A kamatilletékekre vonatkozó jogszabályok kiegészítése.

2.420/1932. M. E. sz. A mezőgazdasági haszonbérletekről szóló

1.400/1932. M. E. számú rendelet egyes rendelkezéseinek kiegészítése.

292. Csakis budapesti közjegyzői vagy ügyvédi irodában délutáni állást, vagy otthoni írógépmunkát keres kitűnően gépelő perfect közjegyzősegédnő, akinek budapesti közjegyzői irodában állandó délelőtti állása van. — Címe a kiadóban „Gyors munkás” jelige alatt.

298. Perfekt közjegyző segédnő 12 évi praxissal, hagyatéki, telekkönyvi ügyekben önálló, közjegyzői iroda vezetésére képes, kitűnő, pedáns írógépelő — elsőrendű könyvelő, azonnali belépésre is — igen szerény fizetéssel állást keres. Cím a kiadóban „Két munkaerő” jelige alatt.

299. Vérbeli fiatal közjegyzőhelyettes, elhalt kir. közjegyző fia, 7 évi közjegyzői irodai, ebből több mint 4 évi jelölti és helyettesi gyakorlattal, lehetőleg Budapesten, vagy nagyobb vidéki városban helyettesi állást keres. Iroda önálló vezetését vállalja. Szíves megkereséseket „Abszolút munkaerő” jeligére a kiadóhivatalba kér.

300. Régi helyettes, teljes gyakorlattal, a rossz gazdasági viszonyokra tekintettel mérsékelt igénnyel irodát keres. Felvétel iránt való megkeresést a kiadóhivatal továbbítja.

304. Közjegyzőhelyettesi állást keresek. Hét évi fővárosi és vidéki gyakorlattal, kitűnő bizonyítványokkal és németnyelvi jogosítvánnyal bírok. Dr. Horváth Jenő Igal. kir. közjegyzősége.

305. Dunántúli kir. közjegyző cserélne Budapesthez legfeljebb két órányira eső egyedüli közjegyzőséggel. Cím kiadóban.

306. Közjegyzőhelyettes 2 1/2 évi, részben hivatalból kirendelt helyettesi gyakorlattal, német nyelvjogosítvánnyal (több nyelven beszél) lehetőleg Budapesten állást keres. Fiatal munkabíró. „Szerény igények” jeligére a kiadóba.

307. Vármegye székhelyen levő közjegyzői irodám felcserélném csakis forgalmas vidéki irodával. Cím a kiadóhivatalban.

308. Fiatal ügyvéd szerény igényekkel azonnali belépésre közjegyző jelölti állást keres. Cím a kiadóban.

A lappal valamint az állásbetöltéssel kapcsolatos levelek, közlemények stb. a felelős szerkesztő címére (Budapest, VII., Thököly-út 95.) küldendő.

Apróhirdetés egyszeri közzétételének díja:

Alkalmazottat keresőknek 2.— P.
Alkalmazást keresőknek 1.— P.